

Tineretul lumii

2

59

Au trecut patru luni de când am lansat concursul nostru. La redacție au și început să sosească nenumărate fotografii. Fiecare fotografie trimisă de cititori la competiția noastră artistică este, totodată, un ajutor pentru revista noastră, care devine mai interesantă prin contribuția cititorilor săi. Am putea cu toții, împreună, îmbunătăți cu mult prezentarea revistei noastre dacă, în afara premiilor oferite pentru cele mai bune fotografii, redacția ar publica, la rândul ei, toate lucrările cele mai interesante.

Iată, încă o dată, condițiile concursului:

1. Tineretul în viața de toate zilele, la muncă, la studii, în timpul liber.
2. Reportaj despre activitatea desfășurată de către organizațiile de tineret în interesul tinerilor, pentru prietenia dintre popoare și pentru pace.
3. Reportaj fotografic pe o temă liber aleasă din viața tineretului.
4. Sportul și turismul la tineri.

PREMII

PREMIUL I: pentru cea mai bună fotografie sau cel mai bun reportaj, indiferent de temă: un aparat fotografic superb și publicarea fotografiei premiate pe coperta revistei.

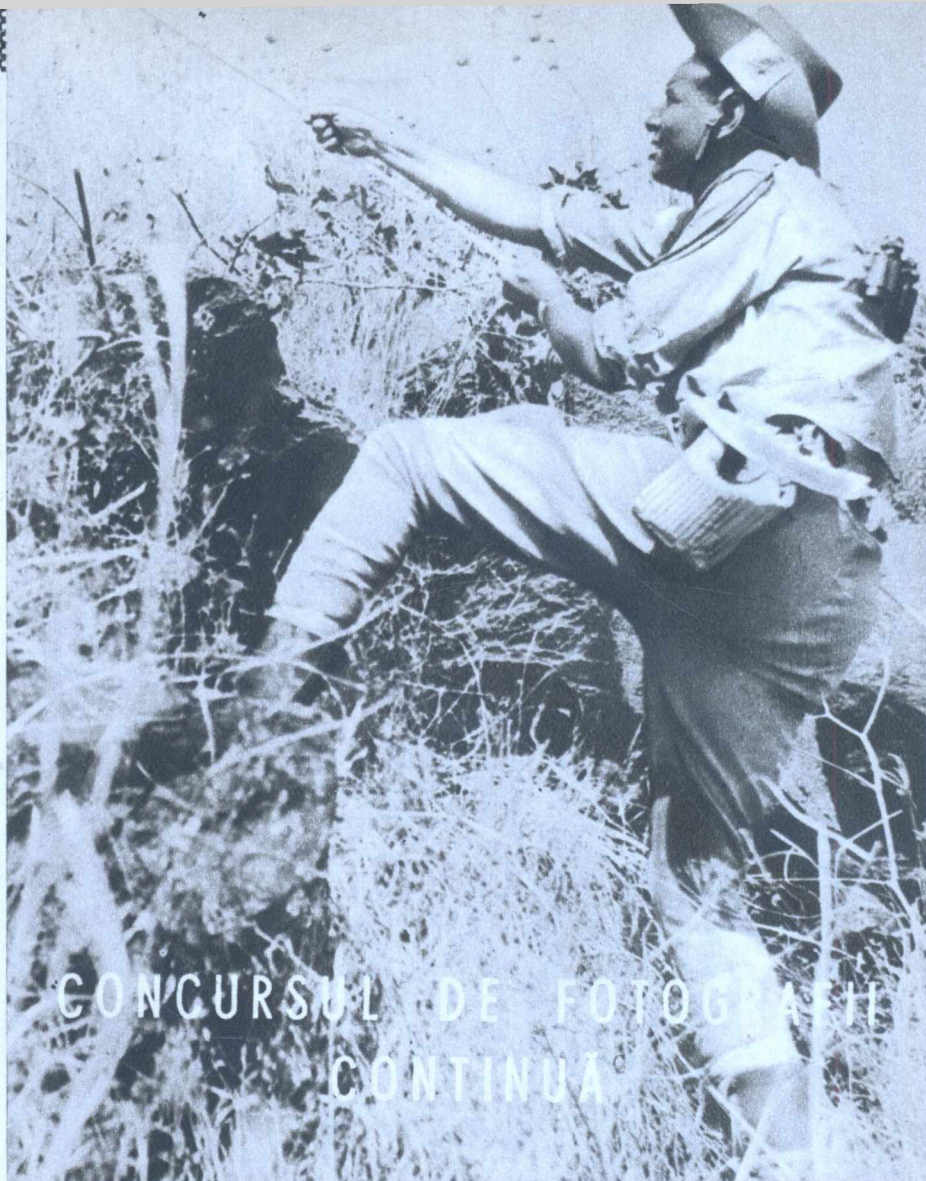
Celelalte premii se vor decerna separat, pe teme

PREMIUL I: pentru cea mai bună fotografie sau cel mai bun reportaj din fiecare temă: un aparat fotografic sau un electrofon și publicarea fotografiilor pe coperta revistei.

PREMIUL II: din fiecare temă: culegere de discuri din diferite țări sau un obiect de artă națională și un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii”.

PREMIUL III: din fiecare temă: un stilou tip „Parker” și un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii”.

ÎN PLUS: din toate temele, 5 din cele mai bune fotografii vor fi recompensate cu o mențiune sau premiu de încurajare — un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii”. Toți câștigătorii vor primi, de asemenea, o diplomă de la „Tineretul lumii”.

CONCURSUL DE FOTOGRAFIE
CONTINUĂ

Toate fotografiile premiate și toate premiile vor fi publicate cu numele autorului. Până la sfârșitul concursului, vom publica în pagina a doua a copertei noastre cele mai bune fotografii.

1 OCTOMBRIE 1959 ESTE ULTIMUL TERMEN PENTRU TRIMITERI !

*Din lucrările concursului 1957:
„Seara” de Juri Poisch (Riga, U.R.S.S.,
(în stînga)*

„Vîrfurile muntelui va fi cucerit” de Khalid Āstrea — Republica Sudan (sus)

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.)
Redactor-șef: Sukhendu MAJUMDER (India). Membri: CHARVENET Paulette (Franța), CHEIKH Bara Lo (Senegal), IBUTNER Klaus (R.D.G.), KALLBERG Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Iordania), LATORRE E. (Spania), VOLODIN Ley (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (Canada).

ADRESE:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI — R. P. Ungară.
Redacția ediției în limba română: București, Piața Ștefaniei nr. 1.

DRAGI CITITORI DIN ROMANIA.

Dacă doriți adresa ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.**, Benczur-utca 34, Budapesta VI, R. P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelice completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați și publicarea unui anuș la rubrica „prietenilor prin corespondență” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex.: franceză, engleză, rusă etc.).

Revista internațională a tineretului e-
 stă de F.M.T.D. Apare lunar în limbile:
 germană, engleză, chineză, spaniolă, fran-
 ceză, maghiară, polonă, română, rusă, și o
 dată la două luni: în arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.) Redactor-
 șef: J. MAJUMDER (India). Membri:
 G. PAULETTE (Franța), CHEIKH Bara Lo
 (Senegal), JEUTNER Klaus (R.D.G.), KALLBERG
 Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Iordania),
 LAFORGE E. (Spania), VOLODIN Lev (U.R.S.S.),
 WILLISTON Floyd (Canada).

ADRESA:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest
 VI — R. P. Ungară.
 Redacția ediției în limba română: București,
 Piața Ștefan cel Mare nr. 1.

DRAGI CITITORI DIN ROMANIA,

Dacă doriți adresa ale tinerilor din alte țări pentru
 schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI
 DE CORRESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.**, Benczur-utca
 34, Budapest VI, R. P. Ungară. Pentru acoperirea
 acestui serviciu, adăugați în plic o serie
 de etichete complete în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați și publicarea unui anunț la
 adresa cititorilor prin corespondență din revista
 „Tineretul lumii”, valoarea seriei de etichete va fi de
 3,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORRESPONDENȚĂ
 SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORRESPONDENȚĂ
 AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de
 mai sus etichete (ex.: franceză, engleză, rusă etc.).

SUMAR

- 1. În Ceylon
- 2. Vizită la Comitetul internațional al Festivalului
- 3. Cuceritori austrieci
- 4. De-al VII-lea Festival este susținut
- 5. Cum să participăm la festival?
- 6. Pe meleagurile Crisurilor
- 7. Tineretul nostru
- 8. Tineretul mexican
- 9. Scărșul
- 10. Film cu eroi cunoscuți
- 11. Tineretul revoluționar
- 12. Tineretul
- 13. Tineretul cruciat
- 14. Tineretul de vază și întărit
- 15. Tineretul pe sportiv
- 16. Tineretul Moreno
- 17. Festivalul teatrului experimental

În Ceylon...

... a avut loc între 7 și 10 decembrie 1958 sesiunea Comitetului Executiv al federației noastre. În afara membrilor Comitetului Executiv au mai participat observatori și oaspeți, printre care se aflau reprezentanți din S.U.A., reprezentanți ai Federației Tineretului Irakian, ai Consiliului Tineretului African, ai Uniunii Tineretului din Guineea, ai Consiliului organizațiilor de tineret ale W.A.Y. din Japonia, reprezentanți ai Congresului Tinerilor Japonezi, ai Secției de Tineret a Partidului Socialist Japonez, ai Tineretului Democrat Indonezian, ai Y.M.C.A. din Filipine, ai Uniunii Studenților Universitari din Rangon, ai Tineretului Muncitorilor Marocani, ai Frontului Eliberării Naționale din Algeria.

La primul punct de pe ordinea de zi, a cărui temă era „Cunoașterea reciprocă, relațiile prietenești dintre organizațiile de tineret din Asia și Africa și din alte regiuni ale lumii și munca F.M.T.D. în spiritul principiilor de la Bandung”, Bruno Bernini, președintele federației noastre, a prezentat raportul Secretariatului, din care publicăm aici câteva extrase. Comitetul Executiv a mai discutat și despre contribuția federației noastre la pregătirea celui de-al VII-lea Festival și a convocat adunarea generală a federației noastre pentru luna august 1959 în Cehoslovacia.

Năzuințele tineretului din Asia și Africa

Năzuințele cele mai profunde ale tineretului din Asia și Africa sînt: independența națională și pacea, consolidarea independenței acolo unde a fost cucerită și cucerirea ei acolo unde mai există înrobire străină, clădirea în comun a unei lumi de colaborare și de pace.

De cucerirea independenței se leagă năzuința profundă spre o viață mai bună și spre pace a tineretului din aceste regiuni.

În țările de curînd independente, aceasta se exprimă prin participarea entuziastă a tineretului la opera de lichidare a moștenirii coloniale, pentru construirea unei țări moderne. Este o operă ce trebuie sprijinită.

Despre problema aceasta ni se pare că se vorbește foarte mult. Găsim însă că ea poartă mult prea des etichete ca: „Doctrina Eisenhower”, „Ajutor în interesul lumii libere”, „Ajutor pentru a face față primejdiei comunismului”. Ni se pare că toate aceste etichete sînt aplicate pentru a ascunde faptul că ajutorul nu se dă în interesul popoarelor „ajutate”.

Noi sîntem pentru un ajutor fără etichetă, pe baza respectului reciproc și fără nici o intervenție în afacerile interne ale popoarelor.

Cu regret constatăm că „problema comunismului” a fost reluată de curînd aici, în Asia, și încă de o organizație internațională — de W.A.Y. Menționez acest lucru, deoarece mi se pare că este o problemă gravă.

Înțelegem de ce problema e ridicată de colonialiști. Aceștia puseseră, de pildă, condiții Egiptului și înțelegem perfect enervarea lor cînd țări comuniste ca U.R.S.S. acceptă să ajute necondiționat popoarele R.A.U. la construirea marelui baraj de la Assuan.

Înțelegem de asemenea că în interiorul diferitelor țări se manifestă diverse puncte de vedere despre concepția asupra societății și despre modul de a o construi. Aceasta este o problemă a țărilor respective în care nu intervenim.

Dar pe scară mondială, în lumea de azi,

cu regimurile ei economice diferite, a ridicat această problemă înseamnă a te pronunța în mod obiectiv pentru diviziunea lumii, împotriva prieteniei și a coexistenței pașnice. Se vorbește uneori de pace, dar mi se pare că într-un fel ce nu are nimic comun cu principiile de la Bandung și nici cu dorința de pace de care este însuflețit tineretul. Căci pentru a avea o semnificație concretă în lumea în care trăim, pacea cere înainte de toate recunoașterea realității așa cum este și o operă comună care să înlesnească înțelegerea și colaborarea dintre toate popoarele, independent de sistemul lor de viață.

În țările coloniale, discriminarea rasială, lipsa de libertăți democratice, greutățile economice constituie probleme foarte grave. Nu s-ar putea spune că problemele acestea nu interesează foarte multe persoane. Adesea mai multe rezoluții sînt luate de diferite organizații. Salutăm toate eforturile făcute în sensul acesta. Dar mi se pare că în eforturile ce se fac nu trebuie să se uite că rădăcina adîncă a unor asemenea situații este înrobirea colonialistă. Credem că, pentru a fi eficace, acțiunea de limitare a suferințelor acestor popoare și ale acestor tineri trebuie să tindă spre eliberarea națională a țărilor lor.

Vedem, așadar, că, o dată cu schimbările survenite, în fața tineretului din aceste regiuni se ridică probleme noi: de educație, de formare profesională, de cultură, de sport, de folosire a timpului liber. Față de asemenea probleme, activitățile organizațiilor devin mai complexe în ce privește educarea tineretului în vederea noilor responsabilități, pentru înlesnirea aportului său la reconstrucția națională, pentru protecția și bunăstarea lui.

De la probleme ca cele de mai sus a pornit federația noastră în munca ei pentru aplicarea hotărîrilor Comitetului Executiv (la Budapesta — Nota red.).

Ca și în trecut, după sesiunea Comitetului nostru Executiv, oricînd erau amenințate independența și pacea — în cazul Libanului, ca și al Iordaniei —, am făcut

apel la solidaritatea activă cu tineretul din aceste țări. Am fost alături de tineretul chinez. Ne-am pronunțat pentru pace în Algeria și pentru dreptul ei la independență; pentru dreptul Kamerunului și al Keniei la independență, pentru dreptul Ciprului la autodeterminare, intervenind de mai multe ori pe lângă O.N.U. în favoarea acestor popoare. Alături de tineretul indonezian și japonez am revendicat întoarcerea Irianului occidental și a Okinawai la patriile lor respective.

La apelurile noastre, la atitudinile federației noastre au răspuns milioane de tineri din toate țările din Europa până în America Latină și din alte continente. Congresul studenților latino-americani s-a pronunțat pentru solidaritatea cu tineretul Asiei și Africii. Manifestații au avut loc în diferite țări ale Europei — în Țările-de-Jos, Franța U.R.S.S., Marea Britanie, Cehoslovacia și în alte țări.

Datorită eforturilor organizațiilor noastre membre, am trimis material sanitar pentru tineretul din Liban și din Iordania. Am contribuit, de asemenea, cu materiale sanitare și îmbrăcăminte pentru refugiați pe care le-am trimis Frontului Eliberării Naționale Algeriene.

Federația noastră a participat și și-a dat aportul la hotărârile Conferinței împotriva bombelor A și H de la Tokio.

De asemenea, salutând lupta tineretului din Asia și Africa pentru clădirea unei vieți mai bune, federația noastră și organizațiile ei s-au străduit să-și aducă și ele contribuția. Cu ajutorul federației noastre s-a deschis o școală în Sudan. Prin Fondul nostru internațional de solidaritate s-au trimis instrumente Sanatoriului studenților din Calcutta pentru a contribui la opera de protecție a sănătății studenților. În cursul acestui an, s-au acordat zeci de burse de studii pentru formarea tinerilor tehnicieni. Am mai procurat, de asemenea, diferitelor organizații de tineret din diverse țări echipament sportiv și cultural pentru dezvoltarea activităților lor.

Solidaritatea africano-asiatică

În Asia, mai mult ca oriunde, există țări cu regimuri economice și sociale diferite: țări socialiste, țări capitaliste, țări de curând independente, țări coloniale. Același lucru se poate spune și despre mișcarea de tineret, atât de diferită ca orientare și activități. În raport cu organizațiile internaționale, există organizații membre ale federației noastre, altele membre ale W.A.Y. sau ale altor organizații internaționale, altele neafiliate nicăieri și păstrând o poziție neutră. Problemele sînt însă aceleași, după cum și tradițiile și năzuințele tinerilor spre libertate și progres sînt și ele comune.

Solidaritatea aceasta, născută în lupta pentru eliberarea de sub jugul colonialismului, se dezvoltă pe baza principiilor de la Bandung, pentru clădirea unei Asii și a unei Africi noi.

Înțelegerea, cunoașterea experiențelor reciproce și ajutorul reciproc îi vor ajuta într-adevăr pe tinerii din aceste regiuni în lupta lor de lichidare a colonialismului și de reconstruire a țării lor.

Respectăm toate inițiativele ce pot fi luate în această parte a lumii de organizațiile internaționale. Dar credem că în Africa și Asia inițiativele trebuie să fie mai întii de toate expresia și rezultatul

voinței autonome a tuturor organizațiilor din aceste regiuni. Orice inițiativă ce tinde spre discriminare constituie în mod obiectiv o încuviințare la sciziunea tineretului din cele două continente. După părerea noastră, inițiativele organizațiilor internaționale, pentru a constitui un aport adevărat la soluționarea problemelor tineretului din Asia și Africa de astăzi, trebuie să fie deschise tuturor și să tindă în primul rînd la înțelegerea și înțelegerea dintre toate organizațiile din aceste regiuni fără deosebire.

În spiritul acesta am salutat noi Conferința studenților Africii și Asiei, în spiritul acesta a salutat federația noastră primul Festival al tineretului african, organizat de Consiliul Tineretului African, care s-a desfășurat de curînd cu succes. Inițiativa aceasta marchează o etapă importantă a eforturilor tineretului din această regiune pentru eliberarea națională, pentru protecția și bunăstarea lui.

Noi ne-am dat sprijinul răspunzînd la apelul Consiliului Tineretului African

Colaborarea și ajutorul internațional dintre tineretul africano-asiatic și cel din celelalte regiuni ale lumii, în condiții de egalitate și de respect reciproc

După cum am văzut, tineretul din Asia și Africa ocupă un loc mare în lume. După părerea noastră, organizațiile internaționale de tineret trebuie să lupte pentru ca locul acesta să fie pe deplin ocupat și în activitățile internaționale. Pe de altă parte, toate organizațiile naționale și internaționale trebuie să colaboreze pentru ca aportul tineretului din lumea întreagă la opera tineretului din aceste regiuni să fie mai mare.

În spiritul acesta a lucrat federația noastră. Noi am ajutat totdeauna ca tineretul din Asia și din Africa să participe la marile inițiative internaționale; este de ajuns să amintim în această privință cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului, la care a fost reprezentată marea majoritate a organizațiilor din aceste regiuni.

La Adunarea Constitutivă a Comitetului internațional de pregătire a celui de-al VII-lea Festival, aceste organizații au fost de asemenea larg reprezentate, și acum mai multe dintre ele joacă un rol de conducere în Comisia permanentă ce lucrează la Viena.

După ședința Comitetului Executiv, am putut saluta participarea delegaților organizației indiene Bharat Juvak Samaj la tabăra de muncă voluntară din U.R.S.S. și a delegaților indonezieni la seminarul despre problemele educației copilului din Belgia. În cursul lunilor martie-aprilie și septembrie-octombrie, delegațiile tineretului japonez, compuse din Federația Auto-nomiilor Studențești, Consiliul Asociațiilor Tineretului, Congresul Băieților și Fetei, Consiliul Tineretului SOHYO, au vizitat diferite țări ale Europei, înlesnind astfel contribuția tineretului la acțiunea pentru încetarea experiențelor atomice și pentru pace.

Sprijinind hotărîrea conferinței studenților africano-asiatici, federația noastră și-a dat sprijinul pentru sărbătorirea zilei de 24 aprilie ca Zi internațională a tineretului împotriva colonialismului, a cărei sărbătorire a avut repercusiuni atât de mari anul acesta.

Am organizat vizita unei delegații internaționale în Republica Populară Democrată Coreeană și în R.P. Mongolă. S-au organizat vizite în Japonia și în India, în R.A.U. și în Africa, în Irak și în Tunisia.

adresat către toate organizațiile internaționale.

Salutăm poziția neutră și de colaborare internațională a consiliului și sîntem fericiți de a fi participat la această mare inițiativă, la care au fost invitate și W.A.Y. și alte organizații.

Noi ne-am dat sprijinul răspunzînd la apelul adresat de Consiliul Suprem al Tineretului din Republica Arabă Unită către tineretul lumii împotriva intervențiilor în afacerile interne ale popoarelor și pentru pace.

Federația noastră și-a însușit principiile de la Bandung.

Participînd la Conferința de solidaritate a popoarelor Africii și Asiei, federația noastră și organizațiile sale membre au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-i sprijini hotărârile istorice.

Astfel s-au înmulțit schimburile de delegații și de contacte bilaterale pentru înlesnirea schimbului de experiență și înțelegere reciprocă dintre organizațiile de tineret ale acestor regiuni.

Raporturile noastre de prietenie s-au întărit astfel și mai bine cu organizațiile tineretului japonez, cu Consiliul Suprem al Tineretului din Republica Arabă Unită, cu Consiliul Tineretului African, cu organizațiile din India, Filipine, Irak etc.

În toate activitățile citate am luptat continuu pentru realizarea colaborării cu organizațiile naționale și internaționale din lumea întreagă. Am făcut, de pildă, mai multe zeci de propuneri de colaborare Adunării Mondiale a Tineretului. Regretăm că nu au fost acceptate. Lumea întreagă cunoaște scrisorile noastre adresate în sensul acesta. Nu vrem să spunem că toate propunerile noastre trebuiau acceptate, dar am cerut și noi contrapropuneri, care nu au sosit niciodată.

Am salutat faptul că la Adunarea W.A.Y. de la New Delhi pozițiile luate în diferite probleme au coincis în anumite puncte cu ale noastre. Și nu înțelegem de ce, dacă există puncte comune și dorința adevărată de a activa pentru realizarea lor, nu este posibil să ajungem la un acord.

Trebuie oare să ne gîndim că dorința aceasta nu există?

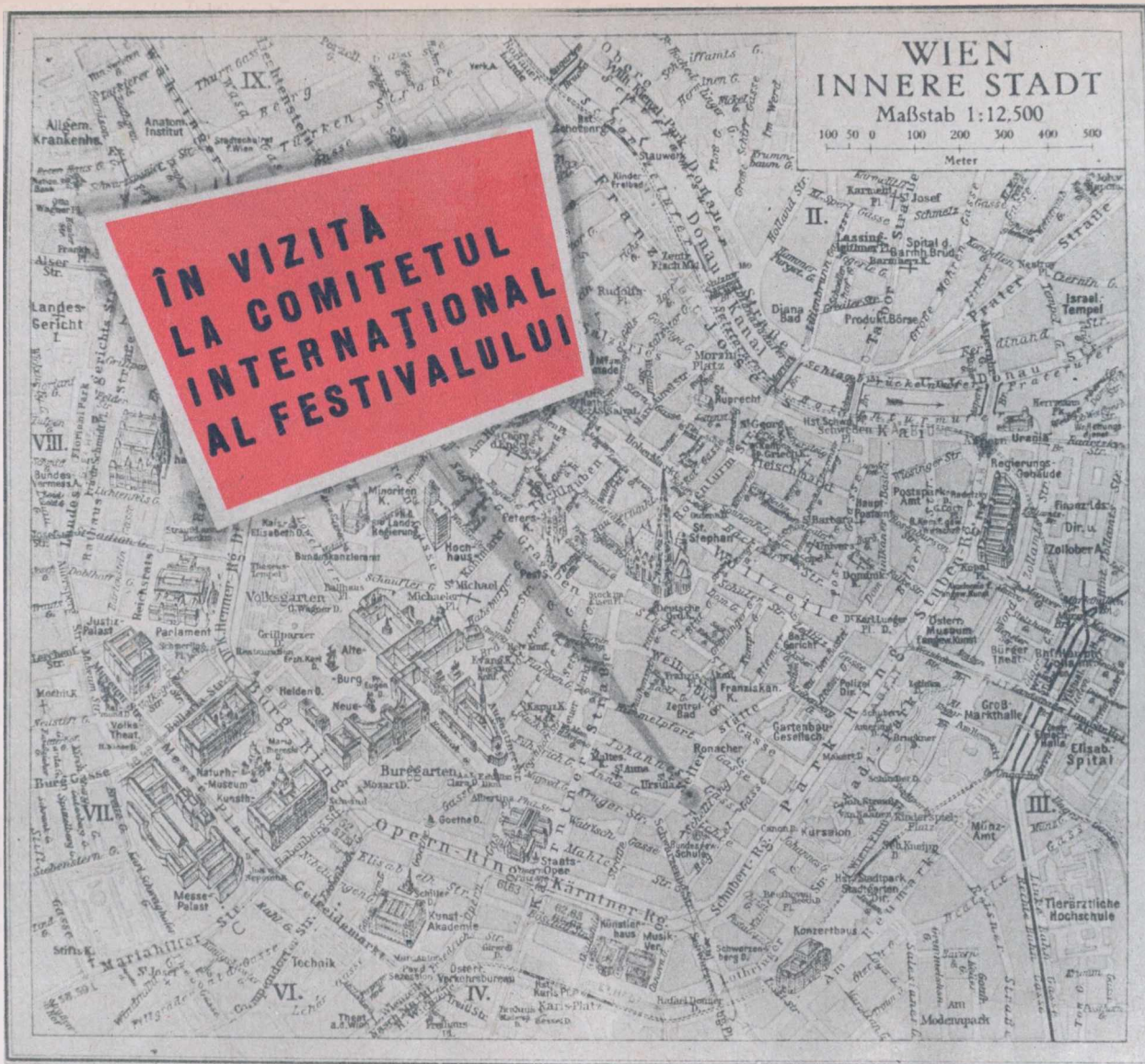
Și de ce nu ar exista, o dată ce este în interesul tineretului? Nu înțelegem aceasta, cu atât mai mult cu cît mai multe organizații membre ale W.A.Y. s-au pronunțat pentru colaborare, înțelegînd prea bine avantajele de care ar beneficia tinerii din lumea întreagă.

Conducerea W.A.Y. a făcut propuneri, după ce le-a respins pe ale noastre, pentru organizarea comună a unui seminar „despre minoritățile naționale” într-o țară din Asia Centrală, dar le-a retras după ce le-am acceptat noi.

Trebuie oare să presupunem că propunerile fuseseră făcute de conducerea W.A.Y. cu speranța că nu le vom accepta? Și de ce și-a retras propriile ei propuneri? Să fie oare conducerea W.A.Y. legată de forțe atât de potrivnice colaborării internaționale încît nu este liberă nici chiar să-și respecte angajamentele luate?

Am făcut mai multe propuneri W.A.Y. I-am propus, de pildă, o acțiune comună

(Continuare în pag. 5)

Seilersdtte este o străduță ce se află chiar în inima Vienei. Înainte de a pătrunde în ea se poate ajunge în cîțiva pași la Piața Ștefan — Stephansplatz — centrul orașului, unde se ridică clădirea cea mai caracteristică a capitalei austriece, catedrala Sf. Ștefan. Tot cam la aceeași distanță de Seilersdtte, dar în fundul străzii, se găsește Opera vieneză, de renume mondial și care e, pe drept cuvînt, faza vienezilor. Cam la mijlocul străzii este primul teatru de varietăți al capitalei — Ronacher —, iar la alți cîțiva pași este Parcul Municipal, cea mai măreață dintre numeroasele grădini presărate pretutindeni în oraș.

Tot pe strada aceasta se poate vedea și clădirea ce găzduiește la etajul doi birourile comisiei permanente a Comitetului internațional de pregătire a celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. De la intrare ne înfrîmpînd numeroase afișe colorate. Unul din ele ne atrage în mod special atenția prin culorile și dimensiunile sale impozante: este „afișul fluture” pentru festivalul viitor, înconjurat de alte afișe venite din țările cele mai diferite și tipărite în cadrul pregătirilor.

La această intrare domnește un du-te-vino constant, o activitate febrilă. Printre cei ce se prezintă aici în fiecare zi, factorul poștal este cel ce sînd totdeauna la orele cele mai matinale. Comitetul festivalului îi dă o cantitate considerabilă de lucru suplimentar. Zilnic sosesc scrisori și cărți poștale din toate colțurile lumii, o adevărată mină pentru colecționarii de timbre. În corespondență înțînăși scrisori ca aceea a Bibliotecii universitare din America, cerînd un abonament la ziarul „Festival”, sau cea a unui tînăr muncitor român ce dorește să corespundă cu o tînără vieneză, sau cea a prietenilor japonezi ce relatează despre serbarea organizată cu participarea orului lor în cadrul pregătirilor pentru festival. Un student din R.D.G. cere lămuriri despre condițiile de participare, tineri activiști sindicali din Uruguay formulează propuneri pentru înființarea tinerilor metalurgisti, un

învoădător austriac ar dori să primească ediția engleză și franceză a ziarului „Festival”, prietenii austrieni rezumă într-o scrisoare activitățile lor în vederea pregătirii festivalului, se primește, între altele, o informație despre organizarea unui Festival național în Statele Unite — și toate acestea nu constituie decît o parte din poșta impozantă ce sosește zilnic.

În timp ce secretariatul se ocupă cu clasarea și repartizarea corespondenței, munca e în toi în celelalte încăperi. Cîțiva funcționari austriaci din domeniul sportului au și început să lucreze la Comitetul internațional de pregătire și discută cu reprezentanții mișcării sportive muncitorești italiene despre probleme în legătură cu programul sportiv al festivalului.

Discuții înșuleșite au loc în problema măsurilor ce vor fi luate pentru competițiile de atletism și se duc tratative în legătură cu marea campionat de fotbal cu prilejul căruia toate locurile de pe stadionul Vienei vor fi precis ocupate. Noroc că municipalitatea orașului a promis terminarea lucrărilor de construcție pentru începutul festivalului. Lucrul acesta este de mare importanță, căci în noul stadion vor încăpea 90.000 de spectatori.

În altă încăpere, s-au reunit specialiștii concursurilor culturale ale festivalului pentru a le fixa termenii definitive, precum și locurile unde vor fi ținute. La un alt birou din aceeași încăpere, două persoane verifică traducerea germană a textului francez al unei declarații importante în legătură cu participarea la festival a federațiilor de tineret din Chile și Argentina.

Mulțimea limbilor folosite la comitetul internațional al festivalului ridică, firește, și ea anumite probleme. Limba cea mai des întrebuintă la comitet este franceza, și dacă nu reușești să te faci înțeles în alt fel recurgi la înțînuri de fraze im-

prumutate din alte limbi sau, dacă nici aceasta nu merge, la miini și la picioare — după metoda încercată la celelalte festivaluri. Iar pînă acum înțelegerea reciprocă nu a dat încă greș din cauza unor dificultăți de limbă. Pe de altă parte, trebuie notat că toți membrii comisiei permanente și-au luat angajamentul să învețe de zor germana. Într-adevăr, este totdeauna folositor să te poți face înțeles în limba țării gazde. Continuîndu-ne vizita prin birouri, în încăperea alăturată ne cîccînim de alți doi prieteni: unul e reprezentantul Africii Negre, iar celălalt — un italian. Ei studiază locmai cu profesorul lor dificultățile pronunțării germane.

Mai facem cunoștință cu un alt prieten venit din Africa Ecuatorială Franceză căruia reprezentantul Federației tineretului studențesc argentinian, Luis Melendez, îi explică, în localul Comisiei studențescii, ce prevede programul studenților pentru festival.

În altă odaie, colaboratorii comisiei însărcinate cu problemele fondului internațional al festivalului și cei ai comitetului de legătură discută cu o doctořiță din Uniunea sud-africană despre modalitatea de a ajuta organizarea căldătoriei tinerilor delegați ai Africii de sud, care, pentru a ajunge la Viena, trebuie să străbată un drum deosebit de lung, și prin urmare foarte costisitor.

Puțin mai departe de ei stau doi prieteni austriaci care ne sînt prezențați. Ei discută locmai ce locuri din Viena ar fi cele mai potrivite pentru stabilirea unei tabere cu corturi. În camera învecinată se vede și se aude mai ales făcîntul unui roneotip care trage în numeroase exemplare o informație ce se va expedia încă astăzi în toată lumea, și anume: participarea la cel de-al VII-lea Festival a Congresului bă-țiefilor și felelor, a Federației na-

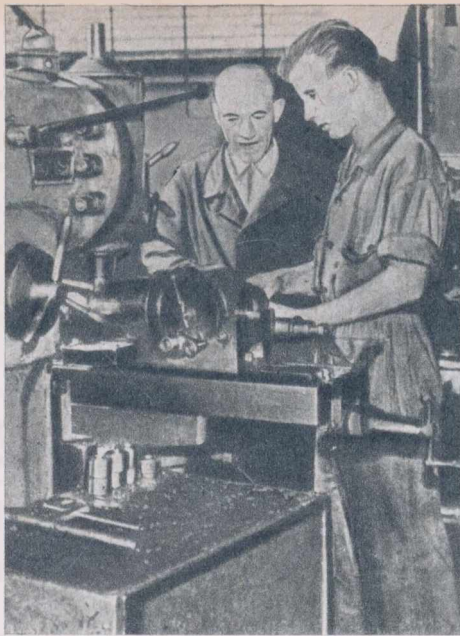
ționale a administrațiilor autonome studențescii, a Ligii tineretului democratic, precum și a altor importante organizații de tineret din Japonia — Consiliul organizațiilor tineretului japonez, secția de tineret a Partidului social-democrat, Tineretul sindicalist.

Pretutindeni unde intri, în toate birourile Comitetului festivalului, se muncște cu rîvnă, au loc convorbiri importante, se aude făcîntul mașinilor de scris și soneria telefoanelor. O mică vizită ca aceasta ne dă, așadar, o idee despre festival, nu numai din cauza mulțimii limbilor ce se vorbesc aci, dar și din cauza numeroaselor probleme ce trebuie rezolvate, de la lucruri esențiale, ca, de pildă, elaborarea programului, și pînă la probleme de importanță mai mică, ca alegerea băuturilor pentru micul dejun al participanților la festival sau pavoazarea salilor unde se vor ține diferitele programe sau manifestări. Fiecare din probleme este serios dezbătută. Nu există problemă chiar de cea mai mică importanță care să nu fie hotărîtă în comun, luîndu-se în considerație diferitele păreri. Pînă la sfîrșit este firesc că rezultatul festivalului nu va depinde numai de succesul diverselor manifestări mari ce vor avea loc, ci, într-o oarecare măsură, și de miile de amănunte ce fac parte din „viața de toate zilele” din timpul festivalului.

Pentru ca un eveniment important ca Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților să poată reuși așa cum o dorim cu toții, este necesară o muncă de mai multe luni. Această activitate se desfășoară în vechiul palat în stil baroc din Seilersdtte de la Viena, palat amenajat acum treizeci de ani în birouri, precum și în cadrul comitetelor de pregătire și al grupurilor de tineret din lumea întreagă, în mii și mii de locuri, cu participarea a milioane de tineri.

STIMMER KURT
Austria

Tinerii muncitori austriei: silitori și harnici

Nu este, desigur, lucru ușor să găsești un tânăr austriac care să-ți poată descrie pe scurt ce gândește despre viață și care sînt ideile sale despre viitor. După ce am întrebat mai mulți tineri, putem să ne facem un tablou despre viața și ocupațiile tinerilor, precum și despre ideile lor. Trebuie să constatăm că au aceleași idei, aceleași năzuințe și aceleași dorințe ca și contemporanii lor din țările asemănătoare Austriei.

Este întotdeauna vorba de profesii, despre asigurarea muncii, despre venituri, cumpărături, locuințe, despre întemeierea unui cămin și despre folosirea timpului liber.

După recensământul din 1.VI.1951, Austria avea 1.200.000 de tineri între 14 și 25 de ani, adică 16% din întreaga populație. Cercetările făcute în uzine mari și medii dovedesc că 25% din muncitori au vârsta aceasta. Dacă se compară numărul muncitorilor încadrați înainte și după cel de-al doilea război mondial, se constată că nu a fost niciodată atât de mare ca acum. Numărul ucenicilor între 14 și 18 ani a crescut din 1952 pînă în 1957 de la 92.000 la 158.000.

Numărul mai mare de tineri în producție arată dorința lor de a învăța, de a-și lărgi cunoștințele în general și în meseria lor. Dat fiind că învățămîntul din școlile secundare și universități cere mijloace pecuniare mai mari și înseamnă de fapt sacrificii de ani de zile din partea muncitorilor sau țăranilor mai puțin înstăriți, printre studenți doar 7% sînt copii de muncitori sau de țăran. Tineretul învață în timpul său liber sau seara în diferite instituții de învățămînt, în școli de pregătire pentru bacalaureat, la cursuri tehnice, la școli de contraînălțări, școli sindicale etc. Ei se numără cu zecile de mii, și exemplul ce urmează

arată că tineretul vienez dorește să învețe. Numărul tinerilor între 14 și 18 ani ce frecventează universitățile populare a sporit între 1952 și 1956 de la 2.977 la 6.650, adică de la 9% la 16% din numărul tuturor participanților. Cifra aceasta dovedește că tineretul austriac îi place să muncească, că vrea să învețe și că e gata să înfaptuiască lucruri mari. Grija muncii joacă în ultimul timp un rol deosebit de mare. În ultimii ani, nu era prea greu să găsești de lucru, din cauza avîntului economic, dar acum este foarte greu; se asistă actualmente la restricții, la închiderea uzinelor, la reduceri ale timpului de muncă și la concedierea muncitorilor. Nimeni nu este sigur că își va putea păstra slujba sau, dacă o pierde, că va putea găsi alta.

Salariile tinerilor nu corespund nicicum randamentului lor. Femeile au salarii mai mici ca bărbații. Tinerii muncitori sub 18 ani primesc cu 15—20% mai puțin ca ceilalți. Ucenicii cîștigă foarte puțin, salariul lor depinde de meseria lor și este între 43 și 60 de șilingi pe săptămînă în al treilea an. Banii cîștigați sînt uneori insuficienți pentru acoperirea cheltuielilor de transport, pentru cumpărarea hainelor de muncă și a celorlalte lucruri necesare meseriei. Totuși, în al treilea an, randamentul ucenicilor este adesea la nivelul celui al tinerilor muncitori ce și-au terminat ucenicia. Bineînțeles, în timpul uceniei, tînărul este o grea sarcină materială pentru părinți. Este un fapt bine cunoscut că tinerilor le este greu să trăiască cu salariul pentru 8 ore de muncă. Mulți dintre ei fac ore suplimentare sau lucrează „muncă neagră”, la mici antreprenori sau la particulari. Munca aceasta nu o fac din plăcere, ci sînt nevoiți să o facă dacă vor să-și poată cumpăra cele

„D

Fragmentul de mai sus face parte din scrisoarea cititorului nostru Govinda Sharma din New Delhi. Asemenea scrisori se găsesc adesea în corespondența noastră. Amintim cititorilor noștri că am mai publicat un reportaj despre Viena, orașul celui de-al VII-lea Festival. Acum și în numerele viitoare vom continua publicarea articolelor ce tratează despre tineretul austriac, despre problemele și viața lui. Vă rugăm, dragi cititori, să ne faceți cunoscut dacă articolele noastre vă satisfac, comunicîndu-ne totodată ce v-ar mai interesa.

REDACȚIA

necesare. Să luăm cîteva exemple din viața de toate zilele.

Doi tineri ce se așteaptă de ani de zile vor să se căsătorească și să-și întemeieze un cămin. O căsnicie în care amîndoi locuiesc la părinți nu este exact ce își doresc. Se clădesc multe apartamente și case superbe. Dar foarte puțini tineri au norocul să primească un apartament într-o casă construită de municipalitate și pentru care nu trebuie plătiți intermediari sau alte taxe. Tinerii căsătorii sînt obligați să plătească o anumită sumă intermediarului sau proprietarului. Pentru a ocupa un apartament la Viena se plătește de obicei un comision de 8.000—12.000 de șilingi și nu e vorba decît de o locuință compusă dintr-o cameră și bucatărie; apa și toaleta se găsesc pe un coridor și sînt folosite de mai mulți locatari. Pentru curățenie, vopsitul și instalarea mobilor celor mai necesare trebuie alți 10.000—15.000 de șilingi. Și pe lingă aceasta, mai sînt cheltuielile pentru haine, veselă și altele. Care este însă salariul mediu al tinerilor muncitori? Să admitem că tînărul este muncitor metalurgist. Pentru un timp normal de muncă cîștigă un salariu global de 1.400—1.500 de șilingi pe lună. Dacă tînăra lui soție este muncitoare textilistă, va cîștiga și ea 1.000 de șilingi pe lună. Mai sînt și reținerile din leafă. Dacă trăiesc foarte economic, cheltuiesc pe lună pentru chirie și întreținere 1.300—1.500 de șilingi. Dacă tinerii vor să-și cumpere ceva, trebuie să facă ore suplimentare, „muncă neagră”. Și o cumpărătură înseamnă uneori renunțarea pe luni întregi la alte lucruri sau la cea mai mică plăcere. Mulți tineri cumpără în rate, ceea ce înseamnă că se îndatorează pe ani de zile. Munca în ore suplimentare strică sănătatea tineretului, și dacă tinerii abuzează de puterile lor vor avea repercusiuni mai tirziu.

Timpul de muncă al ucenicilor și al muncitorilor sub vîrsta de 18 ani este fixat de lege pentru protecția tinerilor la 44 de ore pe săptămînă. Nu e un secret că legile acestea nu sînt respectate decît de uzinele mari și mijlocii. Rapoartele Camerei de muncă pentru ucenici și tineri, care se ocupă de cercetarea situației muncii, arată nenumărate violări ale legii pentru apărarea tineretului. În majoritatea cazurilor, timpul de muncă e prelungit sau salariul e inferior celui fixat prin contract sau nu se acordă concediul legal. Sindicatul tineretului austriac a întrebat 1.725 de ucenici despre orele lor de muncă. Mai mult de 25% au muncit peste orele fixate de lege. Munca de 50—60 de ore și chiar mai mult pe săptămînă nu este rară. Cifrele oficiale nu arată de fapt decît o parte din violările care nu sînt peste tot aceleași. Tinerii și chiar și părinții trec adesea sub tăcere tratamentele rele sau violările legii pentru protecția tineretului, de frică să nu-și piardă slujba sau de teama unor represalii din partea antreprenorilor.

Astfel trăiește în general tineretul muncitor din țara noastră. El se străduiește să-și îmbunătățească situația din timpul muncii și să-și mărească veniturile. Este vorba act de probleme importante, ca munca asigurată, un venit mai mare, reducerea timpului de muncă pentru toți ucenicii și muncitorii tineri la 44—40 de ore pe săptămînă. Acestea sînt și principalele revendicări formulate de organizațiile cele mai importante, ce se concretizează în diferite acțiuni de luptă ale muncitorilor, la care tinerii iau parte activă.

Tinerii din țara noastră își iubesc munca și meseria, le plac sportul, distracțiile, ei se interesează de tehnică și ar vrea să călătorească ca să-și cunoască patria și țări îndepărtate. Ei sînt, desigur, ca și tinerii din celelalte țări ale Europei, gata să lupte cu trup și suflet pentru lucrurile pe care le consideră necesare și juste. Ei vor fi în măsură să-și urmeze îndelungate preferate dacă vor reuși în lupta ce o duc alături de ceilalți oameni ai muncii pentru o viață mai bună și mai frumoasă.

W. WACHS

Unul din mii de tineri muncitori austriaci care așteaptă cu nerăbdare să strîngă prietenesele mîini ale oaspeților la viitorul festival (sus).

Strandurile pleneze sînt foarte mult vizitate vara (jos).

pentru reîntoarcerea Irianului occidental la Indonezia și împotriva intervențiilor în treburile interne ale acestei țări. Problema ne părea limpede. W.A.Y. nu ne-a dat nici un răspuns. Acum aflăm că ea a crezut necesar să se pronunțe pentru o „Comisie de anchetă”, ca să cunoască și să clarifice situația din Indonezia.

Am propus apoi o acțiune comună pentru retragerea trupelor americane și engleze din Liban și din Iordania, pentru pace în Orientul Mijlociu. Nici la această propunere nu ni s-a răspuns.

La Adunarea de la New Delhi se pare că intervenția aceasta a fost denumită doar „introducere de trupe străine”. Poate fi vorba aci de o simplă prudență? Nu era limpede cine a făcut intervenția? Am cercetat documentele Adunării de la New Delhi. Am găsit în ele propuneri interesante. Am găsit și atacuri, și inițiative împotriva colonialiștilor, mai ales împotriva colonialiștilor francezi, dar și anumite reticențe — ca și când le-ar veni greu să se vorbească despre ei — la adresa altor colonialiști.

Departate de noi dorința de a lua apărarea colonialiștilor francezi. Dar nu înțelegem de ce W.A.Y. nu ar trebui să se ridice și împotriva celorlalți colonialiști. Să punem oare atitudinea de necolaborare a conducerii W.A.Y. în legătură cu această problemă?

Dacă e astfel, spunem imediat că noi nu considerăm colaborarea ca o acceptare a punctelor noastre de vedere, ci ca o căutare de puncte de vedere comune.

Noi ridicăm deschis aceste probleme, nu pentru a ataca, ci pentru a căuta să înțelegem greutățile ce le întâmpină conducerea W.A.Y. în acceptarea propunerilor noastre de colaborare și a principiilor coexistenței.

Sperăm că greutățile acestea vor fi învinse și că W.A.Y. va putea accepta în mod autonom principiul colaborării internaționale. În spiritul acesta reafirmăm noi dorința noastră de colaborare cu W.A.Y. și cu toate celelalte organizații, declarându-ne gata să cercetăm toate propunerile ce s-ar putea să ne fie făcute.

★

Președintele Bernini a făcut apoi propuneri privitoare la discuția despre munca federației noastre, între altele, privind colaborarea cu celelalte organizații internaționale, mai ales cu W.A.Y., în interesul tineretului Asiei și Africii și al celorlalte regiuni ale lumii. În numărul viitor vom da o relatare amănunțită despre toate problemele acestei sesiuni a Comitetului Executiv.

În Togo a avut loc de curând turneul de fotbal în cinstea celui de-al VII-lea Festival. Au participat 16 echipe. În fotografia noastră se pot vedea cele două echipe finaliste

CEL DE-AL VII-LEA

Festival

ESTE SUSȚINUT

Marele poet irakian Mohamed Mohdi El Gawari, cunoscut în toate țările arabe, a făcut următoarea declarație:

Tineri și studenți din lumea întreagă ce pregătiți festivalul, vouă vă trimit salutul meu, urările mele cele mai bune și respectul meu. Chiar dacă părul meu este astăzi cărunt și duc ultima luptă cu viața, am fost și eu odată tânăr ca și voi. Împărtășesc încă nobilele voastre năzuințe, speranțele și suferințele voastre și nobilul vostru entuziasm pentru clădirea unei vieți noi, mai bune, a unor noi idealuri și pentru consolidarea concepțiilor luminoase, mai mari și mai juste ca cele de până acum. Iar acum, când împărtășesc sentimentele voastre nobile în limita posibilităților mele, simt că-mi curge în vine un sînge nou și arzător, simt energii puternice înflăcărinându-mă.

Tineri și studenți din lumea întreagă, cred că ați simțit cu toții freacăta din lumea

actuală în care se luptă binele cu răul, dreptatea cu nedreptatea, dragostea cu ura, unitatea cu dezbinarea, culoarea împotriva culorii, și mai presus de toate lupta pentru pace împotriva războiului. Mai presus de orice voi contribuiți cu toții la cauza nobilă de a duce până la capăt această luptă și meritați laudele omenirii și ale forțelor păcii și buneii credințe pentru aportul vostru la progres, la lupta dusă pentru combaterea așifătorilor la război, a dușmanilor libertății, a imperialiștilor, până la înlăturarea lor de pe suprafața pământului.

Tineri și studenți din lumea întreagă, prin acțiunea voastră, prin eforturile voastre contribuiți la stabilirea păcii în lume, a prieteniei și a frăției între toate popoarele de pe pământ. Și zi de zi, oră de oră, lumea merge spre zorile acestea. Tineri și studenți din lumea întreagă, vă adresez urările mele cele mai bune și salutările mele cele mai sincere.

MOHAMED MOHDI EL GAWARI

PENTRU ÎNTĂRIREA PRIETENIEI

Festivalurile tineretului ajută la întărirea legăturilor de prietenie dintre tinerii din lumea întreagă și la consolidarea păcii. Doresc și eu să-mi trimit salutul tuturor celor ce contribuie la succesul viitorului festival de la Viena.

SEIK ABDUL KAREEM EL MAŞTAH
căpetenie religioasă irakiană

BY AIR MAIL
PAR AVION

To
The Editorial Board,
"World Youth",
Budapest VI
Benczur utca 34,
2-Pungut.

CUM SĂ PARTICIPĂM LA FESTIVAL?

O scrisoare...

Am aflat că cel de-al VII-lea Festival se va ține la Viena. Aș putea participa și eu? Care sînt condițiile și regulamentul? Vă rog să binevoiți a-mi da informațiile necesare.

SERAVIN P. SHAH
20 Navivadi Bombay 2, India

...și un răspuns

Am trimis scrisoarea de mai sus la Viena, Comisiei permanente a Comitetului internațional de pregătire a celui de-al VII-lea Festival și publicăm astăzi răspunsul primit:

Festivalul, după cum indică toate documentele tipărite de organele sale de pregătire, este deschis tuturor tinerilor, tuturor curentelor de gândire, tuturor organizațiilor de tineret, fără nici o deosebire. Fiecare poate așadar participa la festival.

La Viena, s-a prevăzut sosirea a cca. 17.000 de delegați, pentru care s-au pregătit cantonamente. În cadrul acestei cifre care corespunde aproximativ posibilităților materiale ale orașului Viena, s-a făcut o repartitie între țări, care sînt apoi singure în măsură să hotărască componența delegației lor naționale.

Formele variază după fiecare țară, grija comună fiind ca fiecare delegat să reprezinte un număr cât mai mare de tineri și ca ansamblul să corespundă evantaiului de idei, de preocupări ale tinerilor din țara respectivă! Locurile lotului național sînt repartizate între diferitele regiuni ale unei țări. Pe scară națională comitetele de pregătire a festivalului și organizațiile de tineret sînt acelea ce repartizează numărul locurilor pentru delegații ce vor merge la festival. Pentru sportivi și reprezentanții culturali se organizează concursuri naționale de selecție, unde organizatorii se bazează pe rezultatele recunoscute de instituțiile de specialitate (la concursurile conservatoarelor, la campionatele naționale sau regionale etc.).

În nici un caz Comitetul internațional de pregătire nu poate primi propuneri individuale de participare; sarcina alcătuirii loturilor revine numai organelor naționale sau regionale.

În afara celor 17.000 de tineri ce compun delegațiile țărilor, avem certitudinea prezenței la Viena a mii de alți tineri.

Organizațiile de tineret, grupările turistice, birourile de excursii pregătesc călătoriile tinerilor al căror scop este exclusiv sau în parte participarea la festival. Pregătirea aceasta se face în strînsă legătură cu comitetele naționale ale festivalului. Acordurile particulare cu Comitetul internațional de pregătire de la Viena vor permite acestor centre de tineret o contribuție financiară pentru a putea beneficia în parte de distribuțiile de bilete ce se fac în vederea accesului la diferitele manifestări ale festivalului; tinerii veniți pe această cale vor putea de asemenea trăi în oraș viața plină de entuziasm a festivalului alături de toți prietenii lor delegați la festival. Așadar, dragă prietene Shah, te sfătuim să iei contact cu Comitetul indian de pregătire a festivalului.

JEAN GARCIA
secretarul Comisiei permanente

PE MELEA CRIȘUR

propiindu-te de Oradea, pe linia ferată sau pe șosea, pe calea aerului sau cu luntrea pe Criș, orașul te întâmpină cu turnurile semețe ale catedralelor, vestigiile ale unei vechi și impresionante arte arhitecturale. Ajuns însă la porțile sale, el ți se dezvăluie așa cum e, laic și modern, dominat de fabricile și întreprinderile nou construite, de parcurile și instituțiile de artă, de parcurile și bulevardele sale largi, pe care viața se scurge într-un ritm trepidant.

Așezat pe unul din cele trei Crișuri — cel Repede —, Oradea este unul din marile orașe din nord-vestul României, reședință de regiune, important centru economic și administrativ, una dintre localitățile cu vechi tradiții culturale. Primele spectacole teatrale, organizate aici în limba latină, se întîlnesc încă din secolul al XVII-lea, urmîndu-le apoi cele organizate de trupele teatrale germane, maghiare și românești. Mult mai tîrziu, formațiile muzicale românești și maghiare, soli ai minunatei arte populare, fac cunoscute pînă dincolo de

GURILE ILOR

nești și maghiare, soli ai minunatei arte populare, fac cunoscute pînă dincolo de granițele țării bogăția folclorului muzical de pe aceste meleaguri. De la modestele spectacole de teatru sau concerte prezentate pe arena orașului sau în grădinile particularilor de către trupele de amatori și profesioniști și pînă la cele prezentate astăzi în impunătorul teatru de stat, arta și cultura au străbătut un drum anevoios pînă la înalta prețuire și stimă de care ea se bucură acum în România socialistă.

★

În dezvoltarea tradițiilor culturale ale regiunii și culturalizarea maselor populare, culegerea și prelucrarea folclorului, membrii organizației U.T.M., și în primul rînd cei care lucrează în instituțiile de artă, s-au dovedit a fi cei mai entuziaști.

Pentru a forma la tineri gustul pentru muzica clasică și a populariza în rîndurile acestora pe cei mai reprezentativi compozitori ai lumii și operele lor, utemiștii din orchestra filarmonică a orașului au luat inițiativa ca în fiecare duminică să prezinte concerte educative precedate uneori de conferințe. Tinerii muncitori și elevi au audiat lucrări de Beethoven și Ceai-kovski, de Mozart și Enescu, de Glinka și Verdi și au apreciat interpretarea caldă și fidelă pe care utemistul dirijor Miron Rațiu a imprimat-o acestor lucrări. Filarmonica orădeană este întîlnită deseori în satele și cătunele regiunii. Prin locurile unde doar scripca și lăuta întindeau horele în bătătura satului, orchestra filarmonică prezintă acum un concert de muzică populară românească și a minorităților naționale. Țăranii din Biharea și Săcueni, Beiuș și Șimleu au admirat înalta măiestrie artistică cu care orchestra filarmonică a interpretat horele și ceardășurile, sîrbele și doinele ce se cîntă pe meleagurile lor. La aceste frumoase acțiuni ar trebui menționate și aceea a organizării, cu concursul filarmonicii, a unui impunător cor format din cadrele didactice din oraș, activitatea pentru descoperirea și creșterea de noi talente, munca de

îndrumare muzicală pe care utemiștii de la filarmonică o desfășoară în mijlocul țăranilor muncitori.

★

Nu de mult, Comitetul orășenesc al U.T.M. Oradea a luat inițiativa ca organizațiile U.T.M. din instituțiile de artă din oraș, filarmonica și teatrul de stat, teatrul de păpuși și cinematografia să patroneze pe o perioadă de timp una sau mai multe dintre comunele regiunii. În afara spectacolelor pe care tinerii actori aveau să le prezinte în aceste comune, ei urmau să devină un fel de instructori culturali care să ajute cu competența lor activitatea cercurilor dramatice și coregrafice de pe lîngă căminele culturale. Această colaborare s-a dovedit a fi una dintre cele mai rodnice. Mergînd în mijlocul țăranilor muncitori, tinerii actori au avut posibilitatea să cunoască îndeaproape viața și munca acestora, să poată apoi reda pe scenă cît mai fidel chipul și năzuințele lor.

Colectivele romîn și maghiar ale teatrului de stat au vizitat în turneele lor, în afara diferitelor orașe din țară, București, Orașul Stalin, Arad, Sfîntul Gheorghe, multe comune din regiune, unde au prezentat piese de teatru în limbile romînă și maghiară. Țăranii muncitori din cele mai îndepărtate cătune ale regiunii au văzut piese ca: „S-a făcut lumină“, „Pădurea aurie“, „Vulpea și strugurii“, ca și piese din dramaturgia universală și originală, pe care le-au apreciat. Și fiecare din aceste turnee găsește în inimile spectatorilor un cald ecou și o impresionantă înțelegere. Ceea ce părea paradoxal înainte astăzi e un fapt cotidian. Și nu puține sînt comunele în care tocmai după asemenea turnee pe gardurile ulițelor citești că la căminul cultural se joacă o piesă de Shakespeare sau Molière. Animatorii sînt, bineînțeles, utemiștii din comună.

Pentru a veni în sprijinul țăranilor muncitori pe timpul campaniilor agricole de vară, atunci cînd fiecare clipă e prețioasă, utemiștii din cele două colective ale teatrului au format brigăzi artistice care s-au deplasat în sat și la arii, unde au prezentat scurte programe artistice formate mai ales din selecțiuni. Legate strîns de viața și preocupările țăranilor muncitori, aceste spectacole i-au destins și mai ales i-au însuflețit pe spectatori în munca lor.

Venind atît de des în mijlocul țăranilor muncitori, tinerii actori se străduiesc nu numai să le împărtășească din tainele artei lor, dar să și învețe de la aceștia, să cunoască poezia și graiul lor, portul, cîntecele și frumoasele jocuri populare. În satul Giurtelecu, din raionul Șimleu, a fost rîndul solilor artei să admire frumusețea și măiestria cu care tinerii țărani din comună își interpretează dansurile populare. Dar nu numai la sat, ci și în marile întreprinderi din oraș tinerii actori nu sînt oaspeți rari. În afara spectacolelor prezentate pentru tinerii muncitori, utemiștii actori se ocupă cu toată dragostea de îndrumarea echipelor artistice de la „Solidaritatea“, „Dobrogeanu-Gherea“, „I Mai“, „Iprofil mobilă“ și de la alte întreprinderi și instituții.

★

Dintre artele care se bucură însă de cea mai largă popularitate în mijlocul maselor populare, și mai ales al țăranilor muncitori, cinematograful este fără doar și poate cel mai îndrăgit. Nu au trecut atît de mulți ani de cînd într-un ascuns

(Continuare în pag. 24)

1. Concert simfonic. Orchestra filarmonică din Oradea, dirijată de utemistul Miron Rațiu, prezentînd unul din concertele sale săptămînale.

2. Teatrul de stat, unul dintre cele mai impunătoare edificii culturale ale orașului.

Tineretul lumii întregi s-a bucurat din toată inima de noul succes epocal înregistrat de una dintre cele mai tinere ramuri ale tehnicii, de cosmonautică, prin lansarea, la 2 ianuarie 1959, în Uniunea Sovietică, a primei rachete cosmice în direcția Lunii. Ziarele din toate țările au fost citite în zilele următoare cu mult mai mult interes și pasiune. Toată lumea dorea să urmărească astfel mersul temerarei rachete sovietice. După 48 de ore de la lansare, minunatul corp ceresc făurit de geniul și tehnica omului sovietic a izbutit să părăsească sfera de atracție a Pământului și să se îndrepte, trecând în apropierea Lunii, spre orbita sa în jurul Soarelui, pe care s-a înscris la 7 ianuarie, devenind astfel prima planetă artificială a sistemului nostru solar.

Au avut dreptate comentatorii presei din toate colțurile lumii care au arătat că 1959 și-a început drumul său cu un succes deosebit. Trebuie să adăugăm doar că, totodată, și-a început drumul cu succes era zborurilor interplanctare. Ceea ce ieri aparținea fantezicii științifice, anticipației literare curajoase, a devenit astăzi realitate datorită muncii creatoare a savanților, inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor sovietici, făuritori ai noii planete artificiale. Prin realizarea lor, ome-

ni în jurul Pământului și va continua să se învârtască încă mult timp, transmițând încontinuu la sol, pe calea undelor radio, importante date științifice culese din spațiul cosmic.

O valoroasă experiență pentru viitoarele zboruri cosmice, unică în felul ei, a fost realizată, tot pentru prima oară în lume, la 27 august 1958, când specialiștii sovietici reușesc să readucă nevătămați la sol doi câini ce au fost ridicați pînă la 450 km înălțime pe bordul unei rachete cu o singură treaptă. Aceasta este o primă încercare reușită de readucere la sol a încărcăturii unor rachete trimise la înălțimi atât de mari și reprezintă începutul rezolvării problemei recuperării sateliților artificiali și a problemei reîntoarcerii rachetelor cosmice.

Toate aceste realizări, ca și extraordinarul succes de la 2 ianuarie 1959, sînt rezultate strălucite ale imensei descătușări a energilor poporului, pe care a adus-o Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Într-adevăr, nu este de conceput lansarea unei planete artificiale fără nivelul deosebit de înalt la care au ajuns forțele de producție în U.R.S.S., în toate domeniile, datorită înfăptuirii politicii înțelepte a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. La succesul creării planetei artificiale au contribuit din plin nume-

In jurul soarelui

nirea a reușit să facă un gigantic pas înainte, transformîndu-se din simplă contemplantă a astrilor în adevărată creatoare de corpuri cerești.

Este destul de ușor de înțeles de ce tocmai specialiștii sovietici au reușit să obțină remarcabilul succes de la 2 ianuarie și să treacă astfel cu mult înaintea specialiștilor americani din acest domeniu. Din punct de vedere tehnic se poate spune că evenimentul lansării rachetei cosmice sovietice în direcția Lunii a fost precedat și pregătit de numeroase alte victorii în domeniul construcției de rachete în Uniunea Sovietică. Astfel, la 26 august 1957, în U.R.S.S. se realizează prima rachetă balistică intercontinentală din lume. La 4 octombrie 1957 se obține pentru prima oară în tehnică așa-numita primă *viteză cosmică* de 8 km pe secundă, cu care se creează primul satelit artificial al Pământului. La 3 noiembrie 1957, din nou pentru prima oară în lume, cîinele Laika, primul pasager cosmic, a fost trimis în spațiul din vecinătatea Pământului pe bordul celui de-al doilea sputnik. Tot pentru prima dată în lume, la 15 mai 1958, Uniunea Sovietică lansează un sputnik în greutate de 1.327 kg, înzestrat cu aparatură științifică foarte valoroasă, care a efectuat deja peste 3.500 de ture

roase ramuri ale științei și tehnicii ca: metalurgia, chimia, construcția de aparate, automatică, electronica, aerodinamica, termodinamica, tehnica de calcul matematic și altele. În toate aceste ramuri de activitate, omul sovietic a acumulat treptat cunoștințele și experiența necesară creării sateliților și planetelor artificiale, reușind să uimească întreaga lume prin performanțele rachetei cosmice lansate la 2 ianuarie 1959, și anume prin viteza de zbor de 11,2 km pe secundă, prin greutatea ultimei trepte a rachetei de 1.472 kg și prin bogăția aparatului științific aflate pe bordul rachetei, bogăție care corespunde vastității programului de cercetări întocmit și realizat în întregime cu ocazia acestei lansări. Să ne oprim puțin asupra acestor elemente pentru a ne lămurii nu numai importanța triumfului tehnicii sovietice de la 2 ianuarie, ci și perspectivele pe care el le-a deschis cosmonauticii.

Viteza de 11,2 km pe secundă, numită și cea de-a doua *viteză cosmică*, a fost realizată pentru prima oară în lume la 2 ianuarie. Semnificația denumirii sale ciudate constă în aceea că dacă prima *viteză cosmică* de 8 km pe secundă ne permite să învingem gravitația Pământului, fără a o depăși însă, încît corpul căruia i s-a

imprimat o astfel de viteză devine satelit al Pământului, viteza de 11 km pe secundă permite rachetei să rupă pentru totdeauna lanțurile atracției pămîntești și să se avînte în imensitatea spațiului interplanetar, devenind planetă artificială a sistemului solar.

S-a calculat și valoarea celei de-a treia viteze cosmice, de 16,7 km pe secundă, care este capabilă să scoată racheta și din sfera de atracție a Soarelui, permițîndu-i să părăsească sistemul nostru solar și să se îndrepte spre alte sisteme solare, călătorind prin galaxia noastră ca un „soare” artificial.

Deocamdată, în dezvoltarea ei furtunoasă, tehnica a ajuns doar la obținerea celei de-a doua viteze cosmice, de 11,2 km pe secundă, și a efectuat deja cu ajutorul ei primul zbor interplanetar. Racheta sovietică a plecat la 2 ianuarie de pe Pămînt, a trecut foarte aproape de Lună, la numai 7.500 km, așa după cum fusese planificată încă înaintea lansării, și s-a avîntat în spațiul cosmic, înscriindu-se pe orbita sa *definitivă* în jurul Soarelui, orbită care se apropie în punctul cel mai îndepărtat de Soare mult mai mult de orbita planetei Marte decît de cea a Pămîntului.

Acest zbor strălucit reprezintă prin urmare începutul zborurilor de legătură în

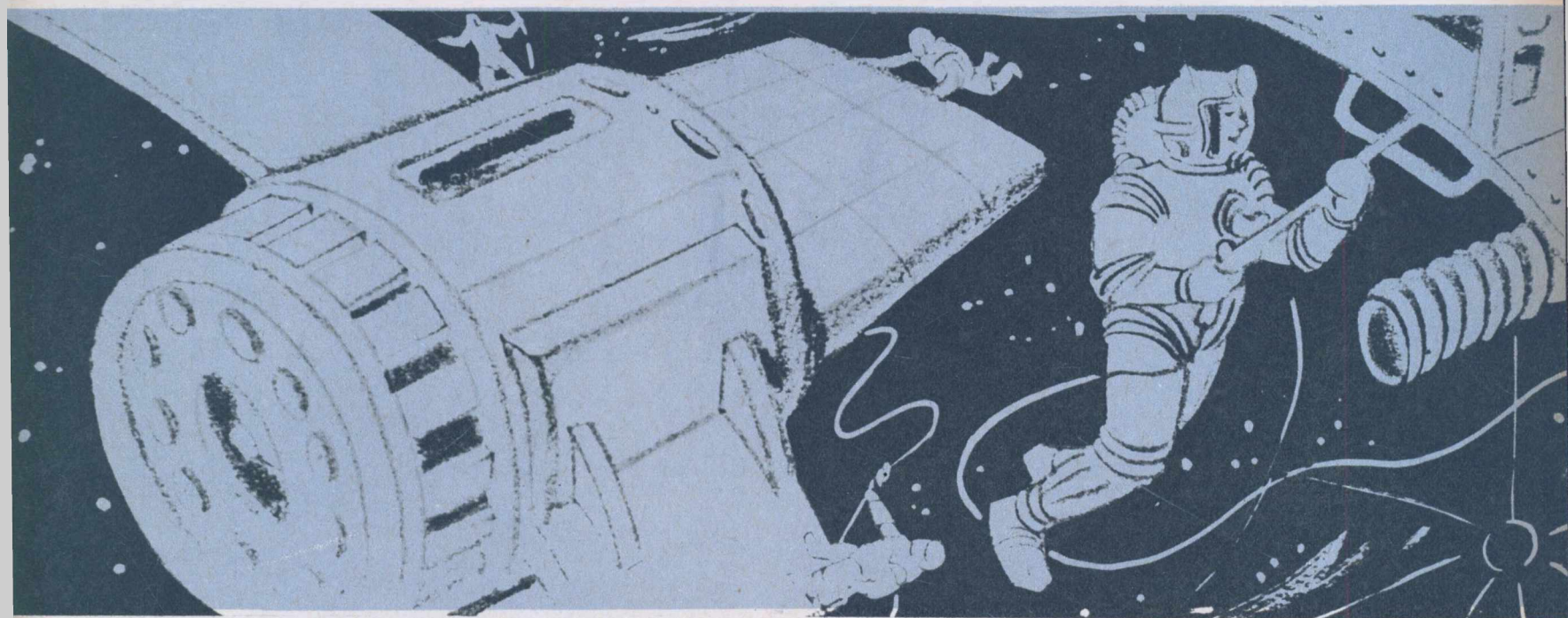
tinerii automobiliști — este, desigur, *prima navă cosmică*, adică prima rachetă care ar putea fi amenajată pentru pasageri. Pentru aceasta nu este nevoie decît să se scoată o parte din aparatele științifice aflate la bord, iar în locul eliberat și în contul greutatei respective să se amenajeze o cabină confortabilă pentru un echipaj de 2—3 oameni. Bineînțeles că această înlocuire nu va fi făcută imediat pentru că înainte de a se lansa prima rachetă cu oameni vor trebui să se rezolve nenumărate probleme, dintre care multe sînt încă necunoscute, cu privire la securitatea echipajului. Va trebui să se rezolve, de asemenea, problema reîntoarcerii rachetei pe Pămînt. În timpul necesar rezolvării problemelor enumerate, rachetele vor fi mult perfecționate, încît primii cosmonauți vor dispune într-adevăr în racheta lor de tot ceea ce le este necesar vieții și muncii lor, inclusiv de numeroase posibilități de odihnă și distracție, pentru ca să nu se poată plictisi niciodată în îndelungatele lor călătorii.

Înainte de prima lor călătorie, primii cosmonauți vor fi pregătiți și antrenați după un program special. Ei se vor antrena zilnic în grupuri de 3—4 oameni la centre speciale de pregătire, obișnuindu-se a rezista la accelerații din ce în ce mai mari.

Dar tineretul, cu entuziasmul său, este capabil să învingă chiar și greutăți mai mari. În curînd, numele primilor oameni care au pătruns în cosmos vor fi rostite cu emoție și admirație în toate țările lumii.

Pentru a apropia cît mai mult ziua primului zbor cosmic cu echipaj este nevoie însă de a cunoaște cît mai mult posibil spațiul interplanetar. De aceea, înaintea omului, în acest spațiu, sînt trimise numeroase aparate și chiar animale de experiență. Aparatura științifică aflată în interiorul navei cosmice lansate la 2 ianuarie 1959 a asigurat efectuarea a numeroase observații și măsurători științifice de cea mai mare importanță, ajutînd omenirii să obțină cît mai multe cunoștințe utile despre spațiul cosmic. Iată de ce ne-a bucurat vestea primită că s-a îndeplinit în întregime vastul program de cercetări științifice prevăzut pentru racheta cosmică sovietică și care cuprindea studiul cîmpului magnetic și al radioactivității Lunii, studiul radiației cosmice, al particulelor meteorice, al radiației corpusculare a Soarelui, al materiei interstelare și altele.

Rezultatele acestor numeroase măsurători au fost transmise la sol cu ajutorul celor trei aparate de radioemisie aflate la bordul rachetei, o dată cu semnalele ce au asigurat urmărirea rachetei în spațiu

tre diferitele planete ale sistemului nostru solar. Pentru a ajunge în Venus nu este nevoie decît de a mări viteza rachetei de la 11,2 km pe secundă la 11,5 km pe secundă; iar pentru a ajunge pe planeta Marte este nevoie de o viteză de 11,6 km pe secundă. Specialiștii din toată lumea și-au format părerea unanimă că racheta sovietică de tipul celei lansate la 2 ianuarie este capabilă să realizeze chiar și viteze mai mari decît cele necesare ajungerii în Venus sau Marte. În curînd, aceste viteze ne vor permite crearea unor planete artificiale capabile să se apropie în mișcarea lor de rotație în jurul Soarelui pînă și de cele mai îndepărtate planete din sistemul nostru solar, inclusiv de Pluton.

Pentru perspectiva viitoarelor zboruri cosmice, pe lîngă viteză, o importanță deosebită are și greutatea rachetei. Viitoarele nave cosmice vor trebui să cuprindă cabine confortabile pentru munca și odihna echipajelor, care vor fi din ce în ce mai numeroase. Cea mai grea rachetă pe care specialiștii americani au încercat, fără succes însă, să o arunce pînă la Lună cîntărea doar 38,5 kg și nu era de fapt decît un proiectil. Racheta sovietică, avînd greutatea de 1.472 kg, — cît un automobil, după cum au sezisat imediat

pentru a putea suporta momentul lansării, al accelerațiilor și frînărilor. Antrenamentul va cuprinde de asemenea zboruri în avioane supersonice în așa fel încît, la un moment dat, inerția să anuleze greutatea corpului pasagerilor, pentru că pe măsură ce racheta se îndepărtează de Pămînt greutatea pasagerilor va scădea pînă la zero, pe măsură ce scade forța de atracție spre Pămînt. În timpul acestui antrenament, mult mai bogat decît l-am prezentat, echipajul va avea un program de lucru și de repaus identic cu viitorul program de pe nava cosmică. Cea mai mare parte din timp va fi însă consacrată studiului. Ei vor studia nu numai probleme de tehnică, fără de care le va fi imposibil să conducă racheta și să facă față oricăror surprize neplăcute produse de una din multiplele cauze de avarie, dar vor acorda o atenție tot atît de mare studiului diferitelor științe (astronomie, medicină, fizică, mineralogie etc.) și meserii (bucătărie, agricultură, croitorie etc.). Pregătirea diferiților membri ai aceluiași echipaj se va face diferențiat, astfel încît unul să completeze pe celălalt, și întregul echipaj să poată face față oricăror probleme de care s-ar izbi. După cum se vede, nu este chiar atît de ușor să devii cosmonaut.

Ele sînt în prezent prelucrate și interpretate în centre speciale de calcul prevăzute cu numeroase „creiere electronice”. Savanții și tehnicienii sovietici și din întreaga lume, pentru că rezultatele obținute vor fi publicate în presă, vor avea posibilitatea să-și îmbogățescă mult cunoștințele despre cosmos și despre funcționarea rachetei, ceea ce le va permite să creeze mult așteptatele nave cosmice ale zilelor noastre. Noi sîntem siguri că și această victorie va aparține omului sovietic, care a demonstrat de nenumărate ori, în modul cel mai convingător posibil, superioritatea orînduirii socialiste asupra capitalismului și cîștigă din ce în ce mai multe avantaje în întrecerea pașnică dintre cele două sisteme. De aceea, tineretul lumii privește cu încredere și admirație spre tineretul sovietic, constructor al comunismului, și îi urează noi și strălucite succese pe calea progresului și păcii! Avem certitudinea că nu va trece multă vreme pînă la viitoarele succese strălucite sovietice în cucerirea cosmosului, succese pe care noi le dorim din inimă cît mai numeroase și mai neașteptate.

Conf. univ. TRIPȘA IOSIF
candidat în științe tehnice

ÎNTELEGEREA

SAU „RĂZBOIUL RECE” SUB O FORMĂ NOUĂ?

Între 10 și 13 noiembrie a avut loc în Berlinul de vest, din inițiativa Consiliului Federal German al Tineretului (R.F.G.), conferința de studii a comitetelor naționale europene ale W.A.Y. pe tema „schimbului de experiență în problema legăturilor cu Răsăritul”.

Cu toate că dintre cele 30 de țări ale Europei doar 8 au fost reprezentate la această „conferință europeană”, lipsa aici nu numai tineretul din Europa răsăriteană — despre care era vorba mai ales —, ci și reprezentanții tineretului dintr-o serie întreagă de țări din Europa occidentală, ca: Franța, Italia, Finlanda, Elveția, precum și Comitetul național islandez, afiliat acum 4 luni la W.A.Y.; conferința ne pare totuși demnă de atenție din cauza temei tratate aici. Cu atât mai mult cu cât s-a discutat ca să spunem așa „între europeni” o problemă ce a fost evitată în mod voit în prezența conducătorilor tineretului asiatic și african la cea de-a III-a Adunare generală a W.A.Y. de la New Delhi, cu patru luni în urmă.

Totuși, întâlnirea europeană a W.A.Y. din Berlinul de vest a dovedit că și în Europa a trecut timpul când anumite forțe din cadrul W.A.Y. reușeau să respingă printr-un simplu gest orice încercare de contact cu organizațiile de tineret ale Europei orientale.

Acum doi ani, la ședința sa din Berlinul de vest, consiliul W.A.Y. refuza încă stabilirea oricărui contact cu organizațiile de tineret din Europa răsăriteană. De data aceasta, dimpotrivă, la ședința din Berlinul de vest, reprezentanții W.A.Y. au subliniat că „ar fi de dorit o întâlnire cu tinerii din țările blocului răsăritean pe o bază bilaterală”.

Intr-un cuvânt, aceasta înseamnă că politica de discriminare și de război rece, pe care anumiți conducători ai W.A.Y. doresc să o ducă împotriva organizațiilor membre ale F.M.T.D. din Europa răsăriteană, a suferit o înfrângere. Năzuința tineretului eu-

ropean spre întâlnire și înțelegere, indiferent de regimul social sau de formele de organizare, este atât de puternică în zilele noastre, încât chiar și conducătorii W.A.Y. ce mai păstrează concepția „războiului rece” sînt constrinși să înceapă să vorbească despre o luare de contact, despre întâlniri și înțelegere, pentru a nu fi complet izolați de tineret.

Contraziceri

Aceste contraziceri și schimbări ar putea, așadar, fi primite cu satisfacție și considerate ca rezultatele muncii forțelor păcii și înțelegerii din Europa, dacă... da, dacă în comunicatul emis după ședința W.A.Y. nu ar exista anumite pasaje ce dau naștere la îndoieli în ce privește intențiile unora din conducătorii W.A.Y.

Se citește, de pildă, la începutul comunicatului W.A.Y. că ședința din Berlinul de vest ar fi fost inspirată de dorința de înțelegere dintre tinerii din „toate părțile lumii”. Dar la sfîrșitul aceluiași aliniat se constată că „participanții au hotărît să nu ia parte la festival (este vorba de cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților ce va avea loc în vara anului 1959 la Viena) și nici să nu trimită observatori la această întâlnire”.

Festivalurile Mondiale ale Tineretului și Studenților sînt recunoscute astăzi de sute de organizații de tineret, de personalități mondiale cu diferite orientări politice ca întâlniri internaționale cele mai importante și mai universale din zilele noastre.

Cum trebuie interpretată atitudinea aceasta? Pe de o parte reprezentanții W.A.Y. afirmă că doresc să promoveze înțelegerea dintre tinerii din lumea întreagă și refuză să participe la inițiativa cea mai importantă ce slujește întâlnirii și înțelegerii dintre tineri. Pe de altă parte, se declară pentru luarea de contact cu tineretul din Europa răsă-

riteană și refuză participarea la o întâlnire în care va fi reprezentat tineretul din Europa răsăriteană.

„Motive” care de fapt nici nu sînt motive

Reprezentanții W.A.Y. încearcă să dea în comunicatul lor „motivele” acestor contraziceri.

Iată, de pildă, insinuarea, pe cit de veche pe atât de întemeiată, că „F.M.T.D. comunistă” ar fi inițiativa efectivă a festivalului și că din acest motiv manifestarea ar avea un „caracter de propagandă comunistă”.

Nu vrem să polemizăm aici despre caracterul F.M.T.D. Aceasta este treaba conducătorilor W.A.Y., chiar dacă preferă să păstreze prejudecăți vechi ce nu corespund de loc realității. În ce privește însă festivalul, sîntem mîndri că F.M.T.D. se află printre inițiatorii acestei mari întâlniri mondiale a tineretului, în spiritul înțelegerii și coexistenței pașnice, și dacă se poate pune o întrebare referitor la aceasta, este doar aceasta: de ce nu se află și W.A.Y. printre inițiatorii festivalului? Căci de la început, adică de la primele convorbiri despre cel de-al VII-lea Festival, W.A.Y., ca și F.M.T.D. și toate celelalte organizații internaționale de tineret, a fost invitată să participe la pregătiri pe baza deplinei egalități, și chiar și acum Comitetul internațional de pregătire stă mereu deschis, gata să primească adeziunea altor organizații pe baza acelorași principii. W.A.Y. ar avea posibilitatea să exprime printr-o acțiune concretă năzuința ei spre „înțelegerea tineretului din toate colțurile lumii”. Pînă în prezent nu a făcut-o. Dar se poate considera drept culmea demagogiei, de care se mai folosesc încă anumiți conducători ai W.A.Y., refuzul lor de a-și asuma răspunderi pentru o manifestare a înțelegerii tineretului. F.M.T.D., contrar atitudinii W.A.Y. își îndeplinește obligațiile față de cauza

înțelegerii dintre tinerii lumii. Înțelegerea nu are nevoie de manevre. Avem așadar impresia că dorința de înțelegere și de contacte la anumiți conducători ai W.A.Y. se volatilizează sau se transformă în pretexte și eschivări de îndată ce lucrurile se concretizează. Cînd este vorba de organizarea în comun cu alții și pe bază de egalitate a unei mari manifestări internaționale a înțelegerii, prieteniei și dorinței de pace ce influențează gîndurile tineretului în sensul prieteniei dintre popoare și al coexistenței pașnice, conducătorii W.A.Y. declară că „forma aceasta de înțelegere” nu ar fi justă și că ar trebui dezvoltate „contactele sub o altă formă”, pe o bază bilaterală. Iar dacă e vorba de stabilirea unor contacte bilaterale cu organizațiile de tineret din Europa răsăriteană, cum s-a menționat de curînd de Consiliul Federal German al Tineretului, aceiași conducători se opun luării unei hotărîri pozitive din partea consiliului, afirmînd că sînt de ajuns „contactele pe plan U.N.E.S.C.O.”.

Sîntem de părere că a sosit timpul să se pună capăt tuturor acestor manevre și tergiversări. Cei ce se bazează pe ideea coexistenței pașnice — singurul mijloc evident de a menține pacea în Europa — cei ce doresc sincer înțelegerea tineretului în spiritul acesta ar trebui să participe fără rezervă la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena, fiindcă tocmai ideile coexistenței pașnice și prieteniei dintre popoare constituie baza programului său.

Se mai ridică o problemă: poate refuzul conducătorilor W.A.Y. de a participa la festival s-ar putea explica prin faptul că tocmai cu această platformă a coexistenței pașnice nu sînt de acord. Se naște atunci întrebarea dacă prin „contacte” conducătorii W.A.Y. înțeleg întâlnirile în spiritul coexistenței pașnice sau mai curînd o nouă formă a „războiului rece”?

comentariul nostru

Aspect de la marea manifestație a studenților mexicani pentru apărarea în vârstăntului popular

În acest scurt articol vom prezenta părerile unuia din cele mai mari organizații de tineret din Mexic, „Tineretul Popular”, despre diferitele probleme ce se ridică în fața tinerilor mexicani.

TINERETUL MEXICAN

problemele

Noua generație mexicană se află într-o situație grea. Cei mai mulți tineri nu și-au dat încă seama de importanța luptei organizate, singurul mijloc prin care s-ar putea schimba condițiile deplorabile în care trăiește tineretul mexican. Ei nu văd încă limpede scopurile și obiectivele la care ar trebui să ajungă pentru a îmbunătăți condițiile noastre de viață.

În clipa aceasta, când muncitorii mexicani sînt angajați în lupta energetică pentru satisfacerea revendicărilor lor, tineretului i se deschid perspectivele mărețe de a lupta alături de ei și de a contribui, prin eforturile și capacitatea sa, la lichidarea miseriei în care se zbate actualmente poporul mexican.

Problema principală ce afectează cel mai mult tineretul mexican este lipsa de lucru.

Un mare procentaj de tineri aparține mediului sătesc, ce reprezintă fără îndoială majoritatea populației. Care sînt perspectivele tineretului mexican de la sate în epoca noastră dacă ținem seamă de faptul că reforma agrară s-a efectuat acum 15 ani?

Fiii țăranilor și ai micilor proprietari agricoli pleacă la oraș să caute de lucru, dar nu găsesc. Consecința principală a acestei probleme grave este plecarea din țară, mai ales în Statele Unite, a mii de tineri. Or, tineretul constituie cea mai mare bogăție a oricărei națiuni. Peste 2.000.000 de țărani, în majoritate tineri, au plecat din țară de la începutul celui de-al doilea război mondial. Și cei care pleacă sînt mai ales tinerii, dat fiind că fermierii și agricultorii nord-americani nu angajează decât oameni ce sînt în deplinătatea forțelor lor fizice și mintale.

Tot atât de gravă este și situația tinerilor muncitori. Dezvoltarea industrială a țării, începută acum un sfert de veac, nu și-a păstrat același ritm ascendent, cu toate resursele bogate ale țării. Este vorba

de o dezvoltare fără nici un program, care în urma intervenției economice a Statelor Unite s-a transformat într-un proces industrial anarhic. Numai astfel se explică faptul că o dată cu dezvoltarea diferitelor ramuri industriale nu a sporit proporțional și angajarea muncitorilor, cum ar fi fost firesc.

În domeniul învățămîntului domnește un hăos îngrozitor. Diferitele sisteme de învățămînt trec printr-o criză acută, datorită lipsei unei teorii educative și a planificării învățămîntului. Pătrunderea metodelor de învățămînt nord-americane ne-a deformat metodele și țelurile noastre, dăunîndu-ne foarte mult tocmai prin introducerea metodelor și sistemelor care, după părerea generală, se află în plină criză chiar și în Statele Unite. De mult se caută la noi mijlocul de a se aplica punctul 4 din planul Truman și din planul Universității din Columbia, cu intenția de a se produce o deviere a învățămîntului agricol și mai ales al celui tehnic. În ultimul timp s-au înmulțit bursele de studii la universitățile din Statele Unite cu scopul de a-i nord-americaniza pe cei ce exercită la noi diferite funcții și de a se sluji de ei, pentru a mări pătrunderea economică și culturală a Statelor Unite în țara noastră.

În ultimul timp, tineretul mexican a început să se trezească. Aceasta o dovedesc acțiunile importante pentru satisfacerea revendicărilor sale la care a participat în mod energetic. La sfîrșitul anului trecut s-au desfășurat în Mexic mișcări foarte importante ale oamenilor muncii, și anume ale telegrafistilor, petrolistilor, țăranilor și muncitorilor de la căile ferate. Toate acțiunile aveau aceleași obiective. Marea majoritate a muncitorilor sînt tineri ce au participat în bună măsură la toate aceste manifestații. Mii de țărani au ocupat simbolic pămînturi avînd o întindere de mai multe mii de hectare, ce

se aflau în mîinile străinilor. Ei au început acum să distribuie aceste moșii. În ciuda faptului că străinilor le este interzis, prin constituția noastră, să posede pămînturile ce se află la 100 km de frontieră și la 50 km de malul mării, sînt mulți străini ce au mii de hectare de pămînt în zonele interzise. Tinerii țărani au participat cu entuziasm la ocuparea acestor moșii și e mai mult ca sigur că mulți dintre ei vor căpăta pămînt.

Și studenții și-au manifestat dorința de a lupta pentru rezolvarea problemelor lor. Greva de la Institutul național politehnic a dovedit că statul a părăsit cu totul problema învățămîntului tehnic. Autoritățile publice au răspuns la greva studenților printr-o represiune violentă. Principalii conducători ai mișcării au fost aruncați în închisori, iar armata națională a fost folosită pentru ocuparea Institutului național politehnic, unde se adăposteau mii de studenți, fii de muncitori și de țărani. Cu toate persecuțiile, studenții mexicani au reacționat prin reluarea luptei — ne terminate încă — pentru rezolvarea problemelor lor.

Tineretul mexican se preocupă tot atât de serios și de amenințarea unui nou război. El este conștient de faptul că noua generație este aceea care va suferi ravagiile unui nou măcel. A sosit clipa ca tineretul mexican să-și intensifice acțiunile în favoarea constituirii Alianței patriotice a tineretului mexican, cu scopul de a apăra Mexicul de forțele interne și externe potrivnice progresului său național independent și, totodată, pentru a lupta cu îndrăjire pentru ca pacea mondială să devină o realitate și pentru ca prietenia dintre toate popoarele să pregătească un viitor fericit și însoțit omenirii întregi.

„TINERETUL POPULAR”

moartea pescăruș

O rele mele preferate sînt cele ale înserării. Ultimele raze ale soarelui coboară pe deasupra mării liniștite. Norii ușori de la orizont, curați și albi în timpul zilei, capătă în orele acestea o strălucire deosebită și se colorează ca un curcubeu după ploaie. Din cînd în cînd, o pînză apare în rada golfului și se aude cîntecul voios al unui tînăr pescar. Mi se pare atunci că nu voi mai găsi nicăieri un spectacol de-o frumusețe atît de îmbătătoare.

Rămîn pînă tîrziu seara pe malul stîncos al peninsulei. La ora aceasta, pescărușii se reîntorc acasă după ce au pescuit toată ziua. Sînt păsările cele mai stranii pe care le-am văzut vreodată pe pămînt și pe mare. Masculii sînt mari, aproape cenușii, cu ciocurile lungi și groase și ochii mari lucioși. Femelele sînt albe și ușoare. Două fire negre strălucitoare par să coboare de pe gîtul lor fin și grațios, scînteind ca o broderie de-a lungul aripilor. În ochii lor joacă o licărire albastră blîndă. Bătrînul pescar Iani Krisopulos îmi spune că pescărușii se hrănesc cu peștișori mici de tot, pe care-i pescuiesc de pe creasta valurilor. Ceasuri întregi zboară pe deasupra mării, avîntîndu-se doar rar spre cer cu un strigăt ascuțit.

Pescarii nu pot să-i sufere. Trebuie să spun că nici mie nu mi-au prea plăcut în primele zile. Într-adevăr, pescărușii sînt păsările cele mai gălăgioase pe care le-am cunoscut vreodată. Aș putea chiar spune că nu tac o clipă pînă nu se lasă întunericul deasupra pămîntului și mării. Cum mie îmi place calmul, trîncănitul acesta al lor mă scotea din sărite.

Cu timpul însă m-am obișnuit cu glasul pescărușilor. Mi-am făcut chiar un obicei să trag cu urechea ca să descopăr subiectul trîncănelii lor. Iată, așadar, o seară limpede și calmă. Un cer imens se întinde foarte sus, limpede și strălucitor ca un stîndard; asfințitul soarelui prevestește vreme frumoasă pentru a doua zi. Pescărușii sosesc de la răsărit, de unde va apărea soarele mîine, iar glasul lor amintește un cîntec gălăgios și prolix. El este acum ferm și duios totodată, atrăgîndu-ți atenția. Altă dată însă soarele asfințește, dispărînd în mijlocul unor nori albaștrui și sinistri, cerul și marea se contopesc într-o beznă neliniștitoare. Pescărușii vin la țarm, agitați și neliniștiți și țipetele lor răsună printre stîncile negre. S-ar părea că păsările se întrec între ele care să scoată o invocare mai sinistră, chemînd vînturi puternice și valuri îngrozitoare.

Spre sfîrșitul verii, serile devin răcoroase atît timp cît vîntul nu smulge încă frunzele îngălbenite ale cașilor, cei dinții cercei ai toamnei. Joși și umezi, norii coboară aproape pînă la acoperișurile caselor scunde de lemn ale vechiului orașel, filtrînd o ploaie rece. În zilele acestea timpurii de toamnă, pescărușii, aceste uimitoare antene ale mării, revin încă de după-amiază la țarm și se instalează lîngă coșurile caselor seculare. Vocile lor sînt acum înăbușite, triste și monotone, ca un suspin îndepărtat. Pescărușii plîng...

Am prins obiceiul de a asculta glasul acestor păsări și îl înțelegeam tot mai bine. Casa în care locuiesc vara se ridică pe o stîncă înaltă, și toate acoperișurile vecine sînt sub fereastra mea. De la fereastră nu văd decît țigle roșii și coșuri ascuțite. În fiecare seară, pe acoperișurile acestea se așezau stoluri de pescăruși.

În vara de care vă vorbesc, furtunile erau foarte dese. Valuri foarte înalte și înspăimîntătoare se ridicau brusc din mijlocul mării. Apoi, în goană nebună, se năpusteau printre pietre și stînci. Zilele luminoase și calde erau rare, oamenii și păsările erau hărțuiți de grija continuă ce le-o pricinuia marea, iar ochii lor întunecoși exprimau oboseala. Și totuși oamenii, ca și păsările, luptau zi de zi împotriva mării, străduindu-se să-și procure puțin pește.

Spre sfîrșitul lui august, vremea se îndreptă. Pescarii se pregăteau să ia în primire numeroasele bancuri de pește ce trebuiau în orice clipă să ajungă la peninsulă.

Pescărușii se însuflețeau, aripile lor deveneau mai lucioase sub razele soarelui cald încă, privirile lor se îndreptau iuți în toate părțile, strigătul lor era limpede și zglobiu: le împărtășeam bucuria și în fiecare dimineață le urmăream zborul din ochi.

În primele ceasuri ale unei dimineți calme, cînd păsările dispărură în depărtare, văzui uimit că unul dintre pescăruși nu zbura cu ceilalți. Fluturînd încet și obosit din aripi, se întoarse singur și, cu capul plecat, se așeză pe acoperișul casei celei mai apropiate. Ciocul său se lovi de o țiglă, pasărea păru că se dezmeticește o clipă, recăzînd însă de îndată în toropeala de la început.

Stolului

A doua zi observai același lucru, și primul meu gând fu că pescărușul se îmbolnăvise. Îi aruncaî o bucată de piine. Pasărea o luă de jos, o ținu cîteva clipe în ciocul ei larg deschis, înghițind-o apoi încet și fără plăcere. Întoarse apoi capul fixîndu-mă cu un singur ochi, mirat și recunoscător.

În zilele următoare observai că pescărușul se întorcea după zboruri tot mai scurte. În sfîrșit, într-o dimineață, se întoarse din drum direct de la coastă. Celelalte păsări zburau scoțînd țipete voioase deasupra mării albastre, în timp ce vechea mea cunoștință se întorcea cu greutate, așezîndu-se pe acoperișul cel mai apropiat. Rămase acolo toată ziua, fără să se atingă măcar de bucată de piine pe care i-o aruncasem. Seara, cînd din depărtare răsună glasul celorlalte păsări, bătrînul pescăruș se ridică și făcu un efort deznădăjduit pentru a-și lua zborul și a merge în întîmpinarea lor, dar nu putu face decît un mic tur și-și reluă locul pe acoperiș. Am spus că era un pescăruș bătrîn pentru că observațiile mele zilnice mă făcuseră să trag concluzia că pasărea nu era bolnavă. Mișcările sale încete, lucirea tot mai ștearsă din ochi arătau că era atînsă de o infirmitate senilă. Mai multe zile la rînd făcu eforturi zadarnice pentru a-și urma tovarășii. În sfîrșit, într-o bună dimineață nu se mai urni din loc. Cu cîteva ore înainte de cină, dădusem jos stourile din cauza căldurii. Deodată auzii vocea tinerilor pescăruși. Mă uitai pe fereastră: două păsări se reîntorseseră de la mare aducînd pește bătrînului pescăruș. El păru că se însuflețește, înghiți dintr-o dată peștii și scoase cîteva strigăte ascuțite ca și cînd ar fi chemat pe cineva.

Aceasta se repetă de cîteva ori. Cele două păsări îi aduceau în fiecare zi peștișori pescuiți în apa proaspătă a mării. Pescărușul bătrîn își reveni puțin, îi auzeam adesea vocea și îl vedeam chiar luîndu-și zborul spre țarm, de unde se întorcea apoi spre acoperiș. Mă gândii atunci că poate nu era chiar atît de bătrîn, ci că fusese bolnav și intra acum în convalescență. Curiozitatea mea spori și nu-l mai lăsam din ochi.

Toamna se apropia cu pași repezi și mă gîndeam întristat că va trebui în curînd să părăsesc locurile acelea fără să fi văzut pescărușul revenindu-și cu totul din boala sa și reluîndu-și zborul deasupra adîncurilor mării. Voiam să-l văd întinzîndu-și iarăși aripile, sănătos, liber și plin de îndrăzneală. Voiam să fiu sigur că va putea zbura din nou foarte departe spre larg, că va putea lupta împotriva furtunii și a valurilor dezlănțuite.

Îmi amintesc ca și cînd ar fi fost ieri: dimineața era de o seninătate strălucitoare, marea calmă, absolut fără riduri. Pe frunzișul și pe iarba din grădină, roua își lăsase picăturile ei grele de smarald. Din apă și de pe pămînt se degaja o mi-reasmă caracteristică, aprigă și puternică. Suflul îndepărtat al marilor călduri din iulie, dulcea amintire a urmelor calde încă lăsate de doi pași pe nisip, ecoul slab al unui cîntec despre soarta lui Dominic, tînăr grec cu ochii mari, suflul verii ce murea...

Stolul de pescăruși își luă zborul înainte de răsăritul soarelui. Țipetele păsărilor păreau să glorifice această ultimă zi frumoasă de august. Pescărușul meu li se alăturase. Socotii că își recăpătase toate puterile. Zbura în ultimele rînduri, iar flititul aripilor sale era foarte larg. Depășise de acum țarmul, dar văzui că zborul i se încetinea și că rămînea în urma celorlalți... Făcea eforturi deznădăjduite, dar distanța dintre el și ceilalți se mărea. La un moment dat mi se păru că l-am pierdut din ochi, apoi deodată, îngrijorat și întristat, îl zării coborînd brusc ca o piatră grea spre mare.

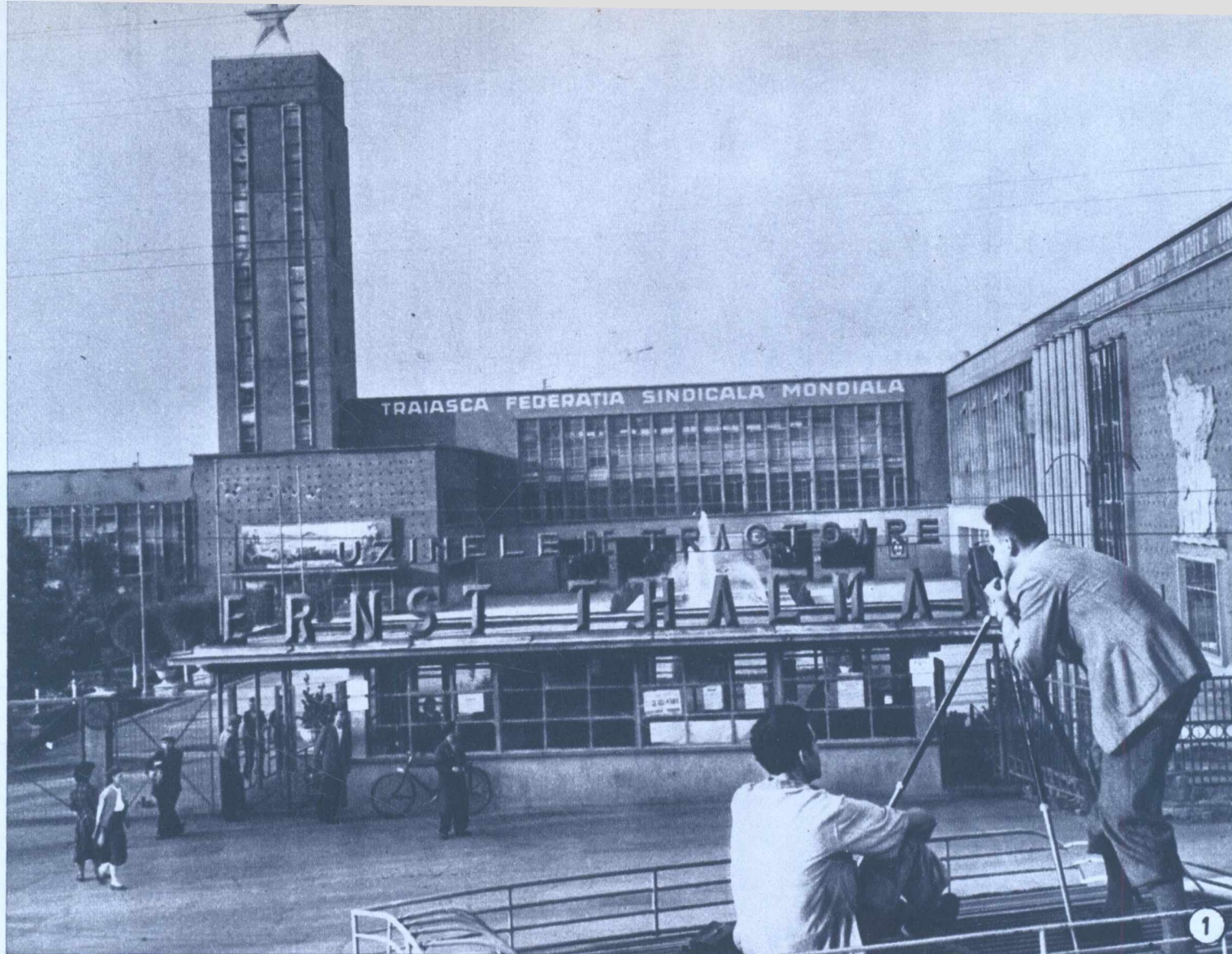
În aceeași clipă înțelegeai totul. Bătrîna pasăre își găsise moartea în ultimul său efort de a ajunge în larg. Zburase altă dată deasupra valurilor albastre, pe vreme bună sau rea, iar în tinerețe fusese poate chiar conducătorul stolului. Oamenii pierreau în ambarcațiuni sfărîmate de valuri, el însă se întorcea mereu sănătos și teafăr. Și de data aceasta își adunase toate puterile pentru a mai zbura o dată deasupra mării, pe care o iubea mai mult ca orice pe lume... Dar venise ceasul pentru el să moară și să dispară pe veci în adîncurile reci. Poate își luase chiar zborul pe acea dimineață minunată pentru a întîmpina moartea deasupra mării! Mă simții cuprins de o tristețe nesfîrșită și melancolic plecai capul...

Cîteva clipe după aceea văzui că stolul întreg era acolo. Păsările se reîntorseseră. Nu văzusem încă niciodată ceva asemănător. Pescărușii se roteau deasupra locului unde dispăruse tovarășul lor și scoteau țipete stridente. Erau foarte departe și glasurile lor îmi ajungeau la urechi ca un suspin înăbușit. Era oare o simplă coincidență sau pescărușii se întorseseră pentru a-și lua rămas bun de la tovarășul dispărut?

Nu știu, dar resimții o bucurie căci, pentru prima dată, nu mi-era teamă de moarte. Nu mă mai gîndeam la ea ca la un lucru îngrozitor și omniprezent. Iată o ființă secerată de moarte, dar altele îi iau locul. Și în clipa aceasta de despărțire este poate mai multă viață, mai mult sens ca în cele mai mari bucurii și dureri. Clipa aceasta de adio este poate cea mai bună dovadă a nemuririi. Căci, după ce se rotiră un timp deasupra valurilor albastre, pescărușii se urcară din nou spre cer, dispărînd apoi și mai repede, și mai năvalnic ca niciodată...

LUCRARE TRIMISĂ LA CONCURSUL NOSTRU
LITERAR ÎN CINSTEA CELUI DE-AL VI-LEA FESTIVAL

de SERAFIM SEVERNIAK
(Bulgaria)

**un film
cu eroi cunoscuți**

*
* *Prima*
* *producție*
* *a cineclubului*
* *„Cutezătorul“*
* *de la uzinele*
* *„Ernst*
* *Thälmann“*
* *din*
* *Orașul Stalin*
*

Să vezi un film e un lucru cât se poate de obișnuit, dar să faci un film e de-acum o altă chestiune, mai complicată și de care nu se poate apuca oricine. De aceea tinerii entuziaști care și-au propus o asemenea muncă serioasă și-au intitulat „întreprinderea”... „Cutezătorul”. Acesta este numele cineclubului uzinelor „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin. Aici tineretul — pe lângă lecțiile și discuțiile asupra diferitelor filme vizionate sau în legătură cu istoria cinematografului, și care aduc o însemnată contribuție la educarea bunului lor gust, la lărgirea orizontului ideologic — a pornit la realizarea unor producții proprii. Desigur că realizatorii nu pot fi alții decât tineri muncitori, tehnicieni, laboranți și funcționari din uzină, iar sursa de inspirație — propria lor viață, întâmplări de la locul de muncă, din timpul liber.

Mai înainte de a vă prezenta câteva principale momente din primul film al acestui cineclub, intitulat „Un om persecutat”, trebuie să spunem că realizatorii au gândit bine scopul lui educativ, urmărind ca el să se integreze mijloacelor complexe prin care se face educația tineretului. Pentru că e vorba de o satiră, fantezia lor s-a oprit asupra unui exemplu negativ tipic, reprezentând pe lezeși și chiulangii, care dau de furcă colectivelor sănătoase de tineri din fabricile noastre, și eroul filmului este un fel de „Marinică” codașul. Aceasta a fost ținta satirei lor necruțătoare.

Ca spectatorul să se integreze în atmosferă, și întâmplările descrise să capete cât mai multă veridicitate, a fost nevoie să se localizeze acțiunea, și astfel iată în fotografia 1 echipa de filmare luând imagini asupra fațadei uzinelor „Ernst Thälmann” unde are loc acțiunea.

E dimineață. Eroul principal al filmului, un tânăr muncitor (interpretat cu multă vervă și talent de tânărul montor Grigore Vereș) s-a apropiat pe stradă de o tinăruță cu care încearcă să lege o amabilă convorbire. (2) Acest lucru — în sine — n-are nimic de condamnat. Dar mai înainte l-am văzut pe erou trezindu-se din somn la o oră „respectabilă”, iar acum, în loc să se grăbească spre locul său de muncă, îi arde de „șuete”. A ajuns în sfârșit la fabrică. Dar nu prea are chef de lucru. Mai bine se plimbă de la un cunoscut la altul, fumând tacticos. Timpul înaintează. Mai e puțin și schimbul se termină. Ce-i de făcut? Atunci, dă-i bătaie! (fotografia a 3-a). Numai că mașina — și-așa prost întreținută — nu prea vrea să știe că stăpînul ei e grăbit. Rezultatul? Îl ghiciți din gestul pe care eroul nostru îl face cînd controlorul de calitate i-a luat în primire piesele (fotografia a 4-a). Numai rebuturi...

„Hotărît, sînt un om persecutat”, gîndește eroul nostru. „Cum se poate ca de la mine să iasă numai rebuturi?” Și, nespunus de amărît, în timp ce tovarășii lui de muncă sînt la repetițiile echipei de cîntece și dansuri, și-a găsit alinare în fața sticlelor de bere pe care le-a golit, și care — se vede — îi înțeleg cum nu se poate mai bine aleanul... (fotografia a 5-a).

Închipuiți-vă ce efect a avut această satiră asupra spectatorilor din uzină care cunosc bine locurile zugrăvite. De asemenea, pe interpreți. S-a rîs mult pentru că — chiar dacă înfățișarea eroilor de pe ecran nu era aîdoma aceleia a chiulangiiilor pe care-i cunosc din viață, totuși, în linii mari, trăsăturile lor morale se asemănau. Rîsul onora n-a fost poate din toată inima. S-au simțit „cu musca pe căciulă” pentru unele din obiceiurile lui „Marinică” cel „persecutat”. Cu toții însă au avut mult de învățat.

S. VOINESCU

14 ZILE ÎN IRAKUL REVOLUȚIONAR

ÎN ORAȘUL CELOR

O MIE ȘI UNA DE NOPTI

Revoluția irakiană împlinea exact 3 luni, la 14 octombrie 1958, când am sosit la Bagdad. Era o zi caldă de toamnă: 35° la umbră — o temperatură care, chiar pentru climatul acestei țări, este o mare excepție. Din avionul Companiei aeriene irakiene, care mă aducea de la Damasc în capitala tinerei Republici Irakiene, se puteau distinge perfect casele capitalei, cupolele moscheelor și panglica șerpuitoare a fluviului Tigrul.

Zeci de gânduri îmi treceau prin minte în clipa aterizării. Mă întrebam dacă prietenii primiseră telegrama ce le anunța sosirea mea, dacă voi găsi pe cineva la aeroport sau dacă va trebui să mă orientez singur în orașul acesta de 300.000 de locuitori.

ESTE AICI VREUN DOMN WERNER ?

Cîteva secunde mai tîrziu, cvadrimotorul ateriză. Cînd se opri în fața clădirii centrale a aeroportului, un tînar ofițer irakian intră în avion. „Este aici vreun domn Werner?” — întrebă el. Nimeni nu răspunse. Nu răspunsei nici eu, fiindcă aici nu-mi trecea prin cap că era vorba de mine, Werner nefiînd decît prenumele meu. Dar ofițerul mai întrebă și a doua oară, adăugînd că în avion trebuie să se afle și un oarecare domn Werner. De data aceasta mă prezentai. „Sînteți reprezentantul F.M.T.D.?” — mă întrebă el. Răspunsul afirmativ. Atunci, întorcîndu-se spre ceilalți pasageri, li se adresă în mod foarte politic: „Permiteți, vă rog, domnilor și doamnelor, ca domnul Werner să iasă primul din avion, deoarece este reprezentantul F.M.T.D., iar această organizație internațională, cu cei 85.000.000 de membri ai săi, a asigurat poporului nostru solidaritatea ei frățească în lupta pentru libertate și independență.”

Fu urmat apoi de alți șase ofițeri, care mi-au urat bun venit și mi-au strîns mîna. În fața clădirii centrale se aflau cam 2.000 de tineri irakieni, care au adresat F.M.T.D. salutul lor frătesc.

Și astăzi încă mai am viu în minte figurile lor fericite, parcă sînt încă stringerea lor de mîna și-mi răsună în urechi uralele lor: „Așhat el sadaga neine shabab el alam!” („Trăiască prietenia tineretului din lumea întreagă!”)

„Așhat Etihad El Șhabab El Demogratl El Alam!” („Trăiască Federația Mondială a Tineretului Democrat!”).

REVEDERE

O oră și jumătate mai tîrziu, mă aștepta o a doua surpriză: omul de serviciu de la hotelul „Sindibad”, unde am locuit 14 zile, m-a rugat să merg la telefon fiindcă un vechi prieten din Berlin vrea să vorbească cu mine. Credeam că e o glumă proastă din partea domnilor englezi sau germani occidentali, reprezentanții marilor trusturi, cu care călătorisem în avion și care nu prea aveau motive să se bucure de revoluția irakiană. Dar ce surpriză! La celălalt capăt al firului se prezentă vechiul meu prieten Ratzok, tînar avocat irakian, care luptase împotriva dictaturii din patria sa și care, în 1952, fusese condamnat la 3 ani de închisoare din cauza ideilor sale democratice. Ani la rînd fusese urmărit de polițiști și de copiii regimului Nuri Said și trebuise să se adăpostească ilegal în alte țări ale Orientului Mijlociu. Istovit și bolnav, a participat la cel de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia în 1955. Acolo îl întîlnisem pentru prima oară. După festival plecase într-o țară socialistă ce îi acordase posibilitatea de a se odihni și de a-și urma studiile. Ultima oară l-am întîlnit la Berlin, unde mi-a vorbit de patria sa, de familia și de prietenii săi. Tot la Berlin aflase știrea despre revoluția irakiană. Împreună cu numele a sute de luptători ai libertății cărora guvernul revoluționar le propusese să se reîntoarcă în țară. Radiodifuziunea din Bagdad anunțase și numele lui Ratzok. Și astfel s-a întîmplat că ne-am

întîlnit pe malurile Tigrului, în orașul liber Bagdad, din tînăra Republică Irakiană.

După-amiaza ne-am plimbat împreună cu mașina pe străzile bătrînului oraș în vîrstă de 1.500 de ani. Prietenii mei mi-au arătat curiozitățile și cartierele tipice ale Bagdadului. Mi-au arătat moschele minunate, ca, moscheea „Quilani” și moscheea „Adamiyah”. Mi-au arătat mormintele regiilor irakiene, bulevardul Șarie Rașhid, artera principală a Bagdadului. Mi-au arătat, bineînțeles, și „Suk”-ul, bazarul irakian, unde se poate cumpăra tot ce dorești: stofe, fructe, băuturi, îmbrăcăminte etc.

Ne mai aflam pe bulevardul Șarie Rașhid, cînd, deodată, am auzit aplauze. În fața noastră, lumea se oprea, astfel că ne-am dat și noi jos din micul nostru „Opel”. Tocmai în clipa aceea, prin fața noastră, trecea în mașină primul ministru al Republicii Irakiene, Abdel Kerim Kassem. Lumea aplauda, iar el saluta din mașină. Vedeam ceea ce mi se spusese și ceea ce aveam să mai constat încă de o sută de ori în zilele următoare: Abdel Kerim Kassem — un erou al revoluției, un democrat, un umanist, respectat și cinstit de poporul său. Kassem e un erou popular care, cum ne-a spus chiar el mai tîrziu, muncește pentru fericirea poporului, este împotriva oricărei dictaturi și pentru dezvoltarea democratică a Irakului, pentru drepturile și libertățile democratice ale populației și ale mișcării sale naționale.

În Irak au fost lichidați oameni ca Feisal sau ca Nuri Said. În fruntea Republicii Irak stau acum oameni care, sprijinindu-se pe forțele democratice, conduc țara spre un viitor mai bun.

TRĂIASCĂ REPUBLICA NOASTRĂ!

Seara stam pe malul Tigrului și gustam o mîncare tradițională irakiană numită „massguf”, un fel de pește de apă dulce fript la un foc de palmieri și care se servește cu „kubbus” (turtă).

pălăgele roșii, ardel și castraveciori. La clița pași de noi se afla un restaurant care are un aparat de televiziune. Sute de oameni stăteau în fața lui și urmăreau transmiterea dezbaterilor tribunalului militar împotriva citorva foști miniștri și lachei ai vechiului regim care, prin livrare de arme și amestec în treburile interne ale Siriei, au vrut să schimbe situația politică din această țară. În clipa în care trădarea acuzaților apăru cu toată claritatea, se auziră aplauze și strigăte: „Trălăscă republica!”, „Moarte trădătorilor!”.

Prieteni de la Comitetul de inițiativă al Federației Democratice a Tineretului Irakian își vorbesc despre revoluție, despre lupta poporului și a tineretului pentru libertate. La această luptă au participat și ei toți.

Revoluția l-a eliberat pe Hussein din închisoarea în care fusese aruncat din cauza participării sale la cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Towfik a trebuit să trălăscă clița ani în lagărele de concentrare ale lui Nuri Said. Întraga familie a lui Buthainah a fost expulzată din țară din cauza ideilor sale democratice. Fiecare a suferit cruzimea vechiului regim. Dar niciodată, chiar și în clipa primejdiei supreme, nu și-au pierdut credința în victoria finală. În seara aceea am simțit forța poporului irakian, invincibilitatea forțelor sale democratice, am simțit curajul și înflăcărea tineretului, care iubește libertatea și pacea și cărui îi aparține viitorul țării.

Tot ce am văzut și am auzit în această primă zi, în aceste prime 12 ore, urma să se confirme încă de nenumărate ori în zilele următoare.

UN EVENIMENT IMPORTANT AL ACESTOR ANI

Fără îndoială, revoluția din Irak este un eveniment de seamă al acestor ani. E o revoluție anti-imperialistă și antifeudală, care a desființat regimul dictatorial, smulgând Irakul — centrul oficial al pactului agresiv de la Bagdad — din complotul militar al imperialiștilor împotriva popoarelor din Orientul Apropiat și Mijlociu. Revoluția din Irak a fost o lovitură serioasă dată regimului colonialist condamnat la moarte, o înfrângere a forțelor imperialiste și o victorie a democrației și păcii. Ea a întărit colaborarea frățească și lupta comună pentru independență a popoarelor arabe.

Mulți arabi numesc ziua revoluției victorioase irakiene 14 iulie 1958 „Ziua zero”, pentru că, după părerea lor, în ziua aceea începe adevărata istorie a poporului irakian. Revoluția din Irak are câteva trăsături esențiale ce merită o considerație cu totul deosebită.

Mai întâi, ea a fost o adevărată revoluție populară pregătită și dusă la victorie de forțele naționale ale țării unite în Frontul eliberării naționale, din care fac parte partidul național democrat, partidul comunist (partidul „Istiqlal” și partidul „Baath”) și multe persoane care nu aparțin unui partid. Revoluția a fost realizată cu colaborarea ofițerilor înaintați din armata irakiană și cu sprijinul deplin al maselor. Nu a fost o revoluție de palat, ci o revoluție ale cărei rădăcini se găseau în însăși mișcarea populară, în forțele naționale ale tuturor păturilor populației irakiene, în burghezia națională și în rândurile muncitorilor și țăranilor.

De aceea, poporul a aprobat cu atita căldură acțiunea brigăzii nr. 19 a lui Abdel Kerim Kassem, care, în loc să plece în Iordania să apere tronul lui Hussein, a pornit asupra Bagdadului. De aceea, la asediul palatului regal au participat,

Primul ministru Kassem discutând cu membrii delegației F.M.T.D.

împreună, ofițerii și soldații lui Kassem, muncitorii, țăranii, intelectualii și negustorii. Cu toții îl căutau pe fostul prim-ministru, călăul Nuri Said, care fugise și care a fost găsit travestit în femeie. Cu toții au condamnat pe trădătorii și tiranii țării, devenind întemeietorii ai unei zile cruciale în istoria țării lor.

În al doilea rând, revoluția din Irak a fost atât de bine organizată că a constituit o adevărată surpriză pentru dușmanii din țară și străinătate.

Poporul irakian a dobândit multă experiență în timpul luptei sale revoluționare. În curs de 40 de ani, el a organizat șase revoluții: revoluția din 1920, revolta din 1936, revoluția din 1941 și marile revolte din 1948, 1952 și 1956. Aceste revoluții au fost însă întotdeauna înăbușite și au cerut sacrificii mari; milioane de irakieni dintre cei mai buni au pierit în lupta pentru libertate.

Principiul învățămînt pe care poporul irakian l-a tras din revoluția din 1956 a fost că numai prin unirea tuturor forțelor naționale, numai prin crearea Frontului eliberării naționale în Irak, numai prin lupta înarmată putea fi răsturnat regimul reacționar. Mai ales după 1956 s-a dezvoltat în rândurile armatei irakiene organizația Uniunea ofițerilor liberi, care pînă în luna iulie 1958 cuprindea 1.036 de ofițeri gata să-și dea viața pentru eliberarea și independența țării lor.

Buna organizare a revoluției din Irak a avut drept rezultat victoria după numai două ore de luptă la Bagdad și 6 ore de luptă în restul țării.

În al treilea rând, revoluția din Irak a avut scopuri precise. Ea avea înscrise pe steagul ei revendicări arzătoare ale poporului: răsturnarea monarhiei, eliberarea de sub jugul feudal, retragerea din pactul de la Bagdad, respingerea doctrinei Eisenhower, colaborarea cu toate popoarele arabe în interesul construirii unității naționale și realizării libertăților democratice, apărarea materilor prime din Irak de jaful hrăpăreț al imperialiștilor, dezvoltarea economiei naționale irakiene, dreptul la libertăți democratice, eliberarea

tuturor deținuților politici. Multe din aceste revendicări au fost îndeplinite încă din primele zile ale revoluției.

REVOLUȚIA CONTINUĂ

Șederea noastră în Irak ne-a arătat că revoluția irakiană nu s-a terminat, ci că se dezvoltă mai departe în sens democrat. Astăzi, în politica sa externă, guvernul irakian se călăuzește după principiile de la Bandung. Guvernul irakian își largăște relațiile externe cu toate țările. În țară a început aplicarea reformei agrare care, după spusele generalului Kassem (am mai publicat și în numărul trecut un articol despre convorbirea dintre generalul Kassem și o delegație a F.M.T.D.

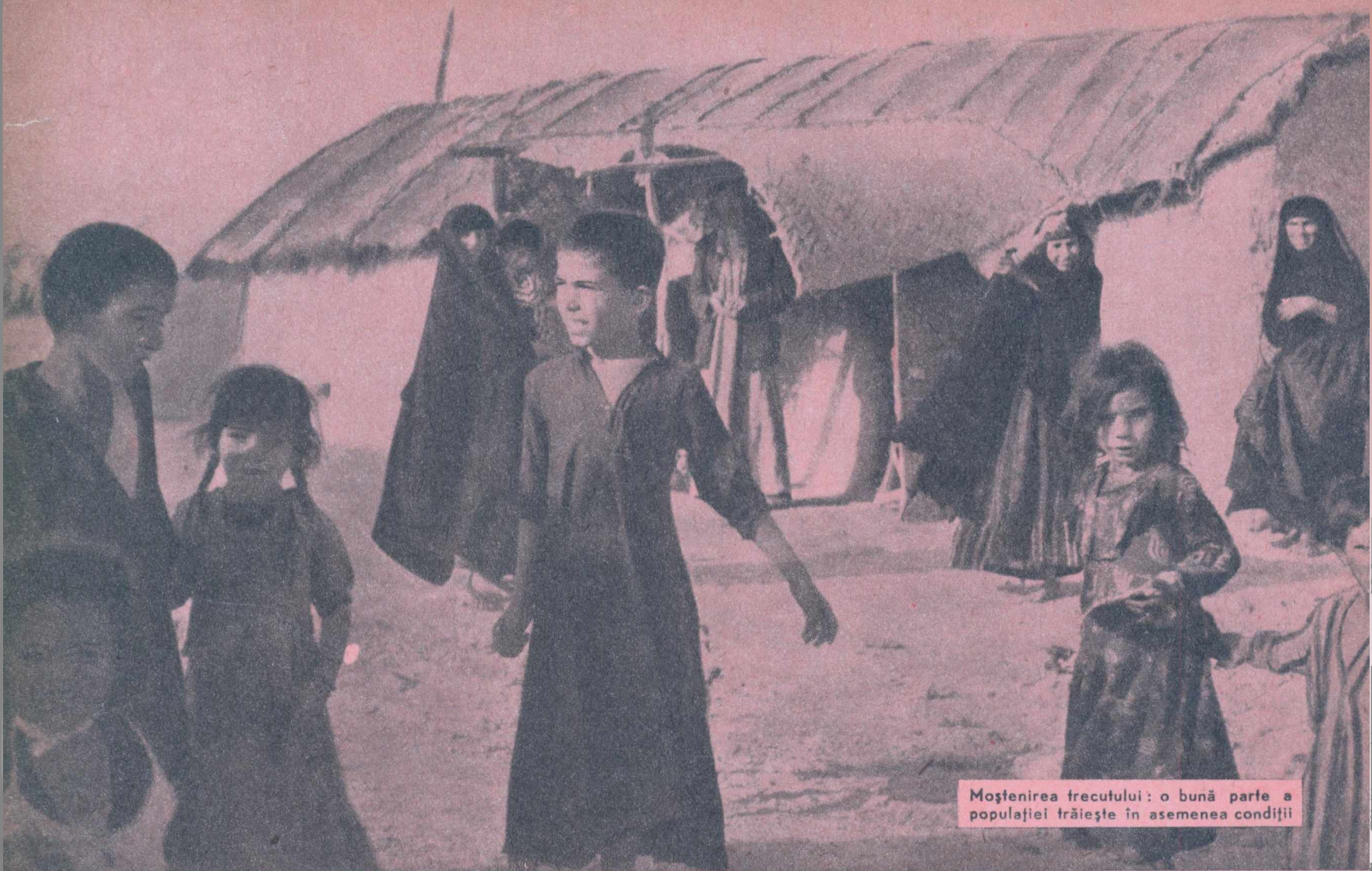
— n.n.), are drept scop micșorarea diferenței dintre săraci și bogăți la sate. Reforma agrară este măsura cea mai importantă luată pentru desființarea regimului feudal. 85% din populația irakiană (care numără în total 6.500.000 de locuitori) muncește în agricultură. În trecut, 1.000 de moșieri irakieni stăpîneau 2/3 din pămîntul cultivat, cam 22.000.000 de dune (1 dună = 2.500 m²). Existau „șeici” și „kamiri” ce posedau pînă la 3.000.000—4.000.000 de dune. După legea reformei agrare, votată de guvernul irakian, proprietarii cu peste 1.000 de dune (pămînt irigat) și cei cu peste 2.000 de dune (pămînt neirigat) vor fi expropriați, luîndu-li-se pămîntul ce depășește aceste suprafețe, urmînd să fie împărțit țăranilor.

În această perioadă, viața țării începea să se democratizeze. Apăreau ziare noi și diferite partide și organizații naționale care, deși atunci nu erau încă oficial recunoscute de guvern, puteau să se închege într-un mod semilegal.

În armată și în poliție erau epurați partizanii fostului regim. În rândurile populației, și mai ales ale tineretului, s-a dezvoltat o mare însuflețire de a apăra Republica Irakiană. Timp de două zile, la Bagdad s-au înscris 20.000 de tineri (băieți și fete) pe listele miliției populare, a cărei înființare a fost proclamată de guvern la trei zile după revoluție.

Iată binefacerile colonialiste. Și aici locuiesc oameni!

Moștenirea trecutului: o bună parte a populației trăiește în asemenea condiții

VIAȚA GREĂ ȘI PLINĂ DE UMILINȚE ÎNCEPE SĂ DISPARĂ

În timpul domniei unor călăi ca Feisal și Nuri Said, viața populației irakiene era grea și plină de umilințe. Țara în care altădată înflorau cele mai vechi culturi ale omenirii, țara asirienilor, a babilonienilor și a sumerienilor era o singură mare închisoare politică, un centru al sărăciei și mizeriei. Toate partidele politice erau interzise și tot astfel și publicarea ziarelor democratice. În țară erau 10.000 de închisori politice, lagăre de concentrare și ocne. Numai pentru că asculta radio Cairo, un cetățean putea fi condamnat fără judecată la câțiva ani închisoare. Chiar și jocul de șah era interzis în public, din cauza expresiei „șah la rege”. 90% din populația țării este analfabetă. Din 766.000 de case numai 6% (46.000) sînt construite din piatră. Peste 50% din ele sînt colibe din palantă, în care, pe dușumele de 2—3 m², trebuie adesea să doarmă cîte 12 oameni. Doar 16,9% din toate casele din Irak sînt electrificate, iar 20,8% au apă curentă în bucătărie. În toată țara nu sînt decît 100 de spitale, avînd în total 4.792 de paturi și 1.100 de medici. Venitul mediu al unui țăran irakian echivalează cu 21 de dolari pe an, prea puțin pentru a trăi și mult pentru a muri. Vechiul regim aloca 30% din buget pentru cheltuieli militare, 9,2% pentru întreținerea a 40.000 de copii ai poliției, 12% pentru scopuri administrative și doar 7,6% și 4,6% respectiv pentru instalații sanitare și școlare.

Niciodată în viața mea nu am văzut atîta mizerie, atîta sărăcie și atîtea lipsuri ca în Irak. Poporul irakian e plin de ură profundă împotriva tuturor celor ce au cauzat această mizerie și care l-au înrobît, l-au tiranizat și i-au pus căluș la gură timp de ani de zile. „Pentru prima oară putem trăi în libertate și uneori ni se pare că e un vis” — îmi spuneau mulți din prieteni.

Toate forțele naționale sînt gata să apere ceea ce revoluția a realizat. În timpul șederii noastre, feudali și partizani ai regimului lui Nuri Said au încercat să uneltească prin acțiuni contrarevoluționare împotriva tineretului Republicii Irakiene, pentru că, în Irak, și reacțiunea și-a unit forțele.

Dar poporul irakian a tras învățăminte din istoria sa. El a format un mare și puternic Front al eliberării naționale și își făurește o conștiință democratică ridicată. Sînt convins că acest stat tînăr, ce se mai află încă într-o perioadă de tran-

ziție, va respinge toate manevrele dușmanilor săi interni și externi, cu ajutorul fraților săi arabi și al oamenilor dornici de pace din lumea întreagă.

Sînt, de asemenea, convins că mîine statul acesta se va baza pe principiile prieteniei și colaborării cu toate popoarele, ale coexistenței și ale păcii.

MIȘCAREA TINERETULUI IRAKIAN

Tineretul a jucat un rol important în întreaga luptă de eliberare a poporului irakian. Tinerii au constituit o parte a Frontului eliberării naționale antiimperialiste și antif feudale. Mișcarea de tineret s-a dezvoltat în condițiile extrem de complicate ale luptei ilegale împotriva monarhiei și a dictaturii. Originile mișcării tineretului irakian datează încă din 1948—1951. În anii aceștia s-au publicat primele articole în legătură cu problemele mișcării de tineret, acordîndu-se totodată o anumită atenție și unor evenimente internaționale ale mișcării de tineret.

În luna martie 1951, tineri irakieni progresiști au lansat un apel către tineretul țării lor. Ei cereau tineretului irakian să se unească pentru a lupta împotriva dictaturii lui Nuri Said și pentru a construi un stat democrat. În august 1951, un comitet al tineretului irakian, creat în mod clandestin, a propus înființarea Federației Democratice a Tineretului. Acest comitet a publicat programul federației în luna septembrie, iar în luna octombrie s-au elaborat propunerile statutului. În decembrie s-a publicat primul număr al ziarului acestui comitet. Rezultatul muncii comitetului suprem al tineretului irakian a fost crearea la începutul anului 1952 a Federației Democratice a Tineretului irakian, care, cu cîteva luni mai tîrziu, a devenit membră a Federației Mondiale a Tineretului Democrat. Federația Democrată a Tineretului irakian își propunea să lupte împotriva dictaturii în interiorul țării, pentru crearea libertăților și drepturilor democratice, pentru contactul cu organizațiile democratice de tineret din alte țări. Altele sarcini determinate de evenimentele curente au fost sprijinirea poporului egiptean în lupta împotriva agresiunii anglo-franco-israeliene din 1956 și participarea la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie.

Am făcut cunoștință cu acești tineri eroi irakieni cu prilejul mai multor festivaluri mondiale

ale tineretului și studenților. De pildă, peste 100 de tineri irakieni au participat la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova. Mulți dintre ei au fost întemnițați pentru aceasta de guvernul Nuri Said, nefiind eliberați decît de revoluție.

În primele zile ale revoluției s-au format în orașe și sate comitete de inițiativă pentru crearea unei federații democratice și legale a tineretului irakian.

Federația aceasta trebuie să cuprindă tineri cu idei și credințe religioase diferite, trebuie să educe tineretul irakian în spiritul anticolonialist, antiimperialist, în spiritul democrației și al prieteniei între popoare.

Ea va fi înfrunțarea Frontului eliberării naționale pe planul mișcării de tineret.

Ca și în clipa sosirii mele la aeroport, am întîmpinat în tot timpul șederii mele în Irak mare interes, atenție înflăcărată și simpatia profundă a poporului irakian față de F.M.T.D. Faptul a fost, desigur, remarcat și de reprezentanții W.A.Y., care vizitau și ei Irakul o dată cu noi, dar fără să fi fost invitați de tineretul irakian, și care refuzau să stea de vorbă cu noi și încercau să răspîndească calomniile împotriva F.M.T.D.

Oriunde eram primiți, fie la d-l prim-ministru Kassem, fie la Kamel el Șadirkli, fie la Al Jawkri sau la reprezentanții Comitetului de inițiativă al Federației democratice a tineretului armenic, ni se aduceau mulțumiri pentru solidaritatea și ajutorul pe care F.M.T.D. le-au acordat poporului irakian, iar pretutindeni se exprima dorința de a adînci și mai mult relațiile de prietenie dintre F.M.T.D. și tineretul irakian. Toată lumea manifestă mult interes pentru Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena și ni s-a promis că se va trimite la el o delegație numeroasă și reprezentativă.

F.M.T.D. poate fi mîndră de a număra tineretul irakian printre membrii săi. Cînd am plecat, la 14 octombrie, la Bagdad, mi s-a povestit că odinioară orașul acesta s-a numit „Daar Al Salam” — orașul păcii. Astfel am cunoscut și eu Bagdadul și Irakul, ca oraș și țară a păcii, ca loc de prietenie a popoarelor, ca o țară al cărui popor a rupt lanțurile tiraniei și se îndreaptă în mod îndrăzneț spre libertate și progres. Tineretul democrat din lumea întreagă va fi mereu alături de acest popor.

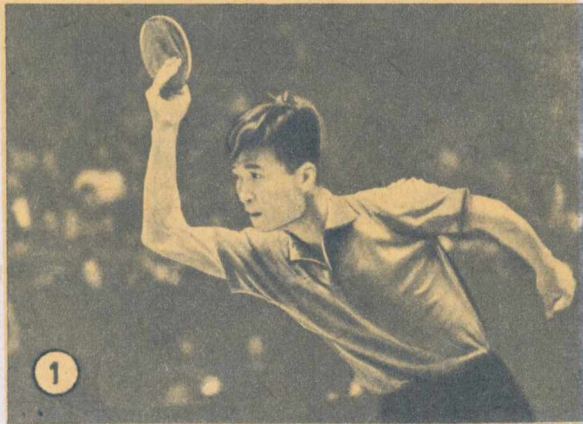
NIVELUL SCĂZUT DE VIAȚĂ II ÎNTĂREȘTE OARE PE SPORTIVI?

COMENTATORUL NOSTRU CHARLIE COUTTS RĂSPUNDE: „NU!”

În articolul meu din luna trecută despre „următorii zece ani de atletism” am analizat performanțele internaționale excepționale realizate în 1958 de atleții Africii și Asiei (m-am referit la țările coloniale și de curînd independente din aceste continente). Îmi încheiam articolul cu cuvintele:

„Din cele de mai sus ar putea reieși așadar că succesele internaționale obținute de afro-asiatici arată că nivelul atletismului crește tot mai mult în țările respective ca o consecință logică a faptului că populația acestor țări este tot mai mult atrasă spre sport. Faptul acesta poate fi adevărat într-o oarecare măsură, dar nu se aplică în nici un caz la toate țările afro-asiatice și mai ales nu pe o scară națională largă”.

Din nefericire, aceasta este situația. Pentru a o ilustra și mai bine am elaborat într-o formă simplificată lista atleților menționați în articolul precedent. Dacă vă veți arunca ochii pe coloana intitulată „ocupație”, veți putea constata că mai toți sportivii ale căror performanțe au ajuns în clasificarea mondială sînt într-o situație deosebită ce le asigură posibilitatea unei dezvoltări de care sînt lip-

șărilor lor și, oricare ar fi avantajele de care profită, nu ar fi putut ajunge la culmi în domeniul sporturilor dacă ar fi fost lipsiți de curaj, hotărîre și spirit de sacrificiu.

Problema centrală rămîne însă aceeași; aș paria că nimeni nu poate să-mi prezinte un atlet de clasificare mondială din țările despre care am vorbit pînă acum care să nu fie student, militar sau funcționar al unei societăți coloniale sau monopoliste. Ei se bucură toți de un oarecare nivel de trai (oricît de scăzut ar fi), de posibilitatea de a avea timp liber și de înlesniri în ce privește antrenamentul, înlesniri ce depășesc cu mult condițiile rezervate milioanei de persoane ce trăiesc în

întîlnire de la Londra între echipele Angliei și Poloniei. El spunea: „Nivelul de viață extrem de scăzut din Polonia o face să aibă alergători de fond și semifond ce îi vor bate chiar și pe cei mai buni campioni englezi, campioni ce provin dintr-un mediu cu nivel de viață mai ridicat”.

Este oare posibil? Dacă este adevărat (lăsînd deocamdată de o parte problema nivelului actual de viață din Polonia), atunci toată istoria sportului este o minciună.

Care este țara ce a dominat cea dintîi în domeniul atletismului? Firește, Marea Britanie, căci nivelul ei de viață ridicat, posibilitățile mai mari de odihnă (pentru studenți și pentru clasele mijlocii) și, în plus, înlesnirile date au permis sportivilor dezvoltarea unui potențial superior încă din copilărie. Iar țările ce au intrat în arenă pentru disputarea acestei supremații au fost cele ce dispuneau de un standard de viață ridicat, ca Suedia, în Europa, și Statele Unite. De fapt, cînd Statele Unite au devenit puțin cîte puțin cea mai mare putere industrială din lumea întregă, au devenit de asemenea țara cea mai dezvoltată în domeniul atletismului, ca și în numeroase alte discipline sportive.

După cum se știe, în cursul ultimilor ani Anglia a regresat relativ în

ce privește nivelul ei de viață și sporturile. Or, mă indoiesc foarte mult că chiar Chataway, Gordon Pirie, Chris Brasher and company ar fi acceptat cu dragă inimă ideea ca alergările lor de fond să se bazeze pe un nivel de viață scăzut.

Este inutil să intrăm aci în amănunte și să explicăm motivele pentru care Marea Britanie a suferit o eclipsă temporară în domeniul sportului. Pe de altă parte, progresul realizat de Polonia vine tocmai la timp pentru ilustrarea acestei probleme. Primul lucru de notat este faptul că Polonia nu dă la iveală numai alergători de fond și semifond, ci și o întregă echipă de atleți cu care pot rivaliza doar Uniunea Sovietică și Statele Unite. Pe lîngă participarea regulată la toate celelalte discipline, sînt mulți tineri

a marcat recorduri de necrezut. Nu s-ar putea trece sub tăcere rezultatele similare, chiar spectaculoase, ale Cehoslovaciei, Romîniei și Bulgariei. Dacă cercetăm așadar situația mai de aproape, nu putem să nu constatăm că motivele unui astfel de progres se datorează unui nivel de viață mai ridicat, unui oarecare grad de evoluție industrială și economică, unor posibilități mai mari de odihnă pentru un număr mai important de persoane și înlesnirilor sportive asigurate milioanei de cetățeni.

Dacă se iau ca unitate de măsură factorii de mai sus, care este situația țărilor afro-asiatice?

Nu avem la dispoziție statistici demne de încredere. Există totuși anumite lucruri a căror evidență este incontestabilă, mai ales dacă ne

atleți ce bat la ușa recunoașterii internaționale.

Progresul realizat de Polonia este cel mai recent în procesul ce a revoluționat arena internațională în cursul ultimilor 12 ani. Trăsătura esențială a acestui proces a fost faptul că Uniunea Sovietică s-a prezentat foarte repede ca forță conducătoare în sportul mondial și că o țară ca Ungaria, cu o populație de numai 9.000.000 de locuitori,

intoarcem la lista noastră de atleți. Să începem cu Keith Gardner din Jamaica.

Nu cunosc amănunte din viața lui. Nu aș putea să vă spun, de pildă, din ce familie provine, cu toate că este probabil dintr-o familie ce dispune de un nivel de viață destul de ridicat. Părerea aceasta mi-o întemeiez pe faptul că Keith muncea într-un birou de inspecție din Jamaica înainte de a pleca,

ATLET

Gardner
Robinson
Eto lu
Matyoro
Milka Singh
Diak Lamine
Brakchi

Mimoun

TARA

Jamaica
Bahamas
Uganda
Kenia
India
Senegal
Africa Occidentală
Franceză
Algeria

OCUPATIA

student
student
student
militar
student
student

profesor de fizică la liceu, fost militar

șiți majoritatea concetățenilor lor.

S-ar putea prelungi lista, dar cred că și așa constituie o dovadă suficientă. S-ar putea interpreta aceasta oarecum ca o critică adresată atleților. De fapt ei merită toată admirația noastră pentru felul în care au depus toate eforturile pentru a deveni atleți mari. Ei sînt mîndria

aceiași țară. Atît timp cît va exista situația actuală, sute de campioni posibili nu vor avea posibilitatea de a ocupa locul ce-l merită în atletism, atît pe scară națională, cît și internațională.

Am citit de curînd un comentariu scris de pana unui ziarist sportiv britanic despre viitoarea

în 1954, la Jocurile de la Vancouver. El a cunoscut la New York pe antrenorul Frank Sevin-ge, care i-a făcut oferta unei burse de cultură fizică la universitatea „Nebraska“ din Statele Unite.

Keith nu tănuiește faptul că viața universitară din Statele Unite a făcut din el marele atlet pe care l-am văzut anul acesta. Este indiscutabil că nu ar fi putut deveni unul din cei mai buni sprinteri mondiali dacă nu ar fi fost dotat cu aptitudinile necesare alergării și plin de dorința de a munci din greu pentru a ajunge la culme. Totodată, ca jamaican, nu ar fi reușit dacă nu ar fi avut avantajul să aparțină unei familii ce i-a dat posibilitatea să-și urmeze studiile și să obțină astfel o slujbă care să-i lase timp pentru practicarea sportului. Și chiar în condițiile acestea a trebuit abia să plece în Statele Unite, la universitate, pentru a-și dezvoltă complet toate capacitățile. El își merită toate onorurile, dar cîți alți Keith Gardneri probabili nu există în Indiile Occidentale, lipsiți de orice posibilitate de a se lua la întrecere cu Keith? În Jamaica, insula cea mai importantă din Indiile Occidentale, 60% din populație este analfabetă. Care sînt așadar cei ce vor avea vreodată posibilitatea să ajungă studenți — fără să mai vorbesc de șansele de a obține o bursă pentru cultură fizică în Statele Unite? Mulți sînt cei ce „dispun“ de timp liber. Două treimi din populație nu are slujbă, o bună parte este subalimentată. Ce putem așadar spera de la „standardele de viață extrem de scăzute“, care ar trebui să permită în țările acestor apariții unor alergători de fond și de semifond! Dar înlesnirile? Ele există într-adevăr într-o oarecare măsură pentru funcționarii societăților monopoliste engleze, americane sau canadiene. Se găsesc pe de altă parte și cluburi de tineret și altele care, cu puține fonduri și resurse, sau chiar total lipsite de ele, se străduiesc să-și încurajeze membrii. Fără să intrăm în amănunte putem constata condiții similare și în țările africane. Brakchi, din Africa Occidentală Franceză, e student și stă la Paris unde frecventează universitatea; Diaké Lamine e din Senegal și studiază la Dakar. Anul viitor va pleca în Franța, unde a obținut o bursă la o școală administrativă superioară. Exact în ziua cînd

a cîștigat titlul de campion național francez la săritura în înălțime, celebrul cotidian „L'Equipe“ medita într-un articol dacă i se va acorda și o bursă la o universitate americană. Ca și în cazul lui Gardner ne-am putea, pe drept cuvînt, pune întrebarea: cîți tineri senegalezi își vor vedea asigurată posibilitatea de a urma studiile dacă se ia în considerație faptul că majoritatea tinerilor din această țară nu au călcat vreodată într-o școală elementară?

Cum se va putea atunci realiza profeția mea inițială după care, în cursul viitorilor 10 ani, atleții afro-asiatici vor rivaliza cu cei europeni, americani, australieni? Și totuși va fi astfel, în ciuda piedicilor ce se pot ivi în cale. Aruncați-vă privirea în lume la India, Indonezia, Republica Arabă Unită, Irak! Țările acestea și-au cîștigat una după alta libertatea față de colonialism și, oricare ar fi greutățile ce se ridică în calea lor, ele continuă să-și dezvolte industria, să lărgească învățămîntul și să lupte pentru realizarea unui nivel de viață mai ridicat. Paralel cu succesele ce le vor obține, vor progresa și în domeniul sportului. Și sînt convins că toate celelalte țări ce sînt încă înrobite și exploatare de puterile colonialiste vor lua aceeași cale încă înaintea acestor 10 ani.

Nu am totuși intenția să insinuez că independența și reconstrucția națională merg în mod automat mîna în mîna cu progresul sporturilor. Ca pentru oricare alt lucru trebuie muncit și luptat și pentru dezvoltarea vieții sportive. Un exemplu izbitor de ce se poate realiza într-un timp foarte scurt îl dă Republica Populară Chineză.

Am putea cerceta mult timp felul în care chinezii au recuperat în 9 ani o întîrziere nelimitată, ajungînd la situația ca sportivii și sportivele lor să fie capabili de a doborî recordurile mondiale la natație, haltere și atletism. Totuși, după cum am subliniat și data trecută, atletismul este singura măsură adevărată a dezvoltării realizate în sport și nu vom reveni asupra lui. Aș vrea doar să atrag atenția asupra săriturii în înălțime și aruncării discului.

Cînd s-a întemeiat Republica Populară Chineză, cu 9 ani în urmă, recordul național feminin al săriturii în înălțime era sub 4 picioare 7 uncii (1,40 m). Cînd Cen Fen-yung a doborît anul trecut recordul mondial, ea a depășit 5 picioare 9 uncii (1,75 m). Recordul la aruncarea discului femeii era de 98 picioare (32,91 m) în 1949, iar acum, Șikh Pao-șu vine imediat după campioana mondială, cu aproape 169 picioare (57 m).

La cîte gînduri nu dă naștere acest lucru! Este firesc ca atunci cînd milioane de oameni sînt

atrași spre sport și se antrenează zi de zi trebuie să apară campioni excepționali. Cine ar fi crezut însă acum 10 ani că femeile chineze se vor clasa printre cele mai bune campioane în 1957 și 1958? Faptul este că poporul chinez a realizat aceasta pentru că este hotărît să procedeze ca și în industrie, în agricultură și în învăță-

mînt, să facă un salt senzațional înainte în domeniul sportului și al culturii fizice și să acorde în această privință toate înlesnirile, conform eforturilor depuse pentru îmbunătățirea condițiilor de viață și de sănătate. De aci a rezultat participarea la sport a 13.000.000 de persoane, dintre care 5.000.000 fac parte din organizațiile sportive muncitorești.

Exemplul chinezilor este desigur bogat în învățăminte, să nu uităm însă că însăși China a învățat multe din progresele realizate în celelalte părți ale Asiei. Îngăduiți-mi să vă amin-tesc că o parte foarte importantă a Uniunii Sovietice o constituie republicile socialiste situate în afara Europei. Și ca să rămînem strict în sfera atletismului (gîndiți-vă ce listă ar trebui elaborată altminteră!), iată cîțiva din atleții Asiei ce au jucat un rol eminent în dezvoltarea atletismului sovietic, bărbați și femei, în regiuni în care, cu 40 de ani în urmă, nici nu se auzise vreodată vorbindu-se de atletism.

BĂRBAȚI

Riakovski	triplu salt record mondial	Uzbekistan
Madatov	de mai multe ori campion unional sovietic la săritura în lungime	Azerbaidjan
Saripov	campion unional și internațional la 3.000 m obstacole	Azerbaidjan
Ter Oranesian	campion european la săritura în lungime	Armenia
Ovesiepien	campion sovietic la aruncarea greutății	Armenia
Șavlahadie	săritura în înălțime 2,10 m, unul din primii 4 pe 1958	Gruzia

FEMEII

Nina Dumbadre	campioană mondială și olimpică	Gruzia
Elena Gohiell	campioană europeană la gardura	Gruzia
Nina Dratișevill	campioană unională la sărituri	Gruzia

La aceasta s-ar mai putea adăuga lista campionilor mondiali de patinaj viteză, haltere, box și lupte, născuți în țările acestea și care, cu 40 de ani în urmă, trăiau sub cîmpul înrobire colonială.

1. Jucătorii de tenis de masă din Asia sînt printre cei mai buni din lumea.
2. Grupa feminină a secției sportive de la Casa tineretului și a culturii din Senegal.
3. În Republica Populară Chineză se acordă o mare atenție dezvoltării sportului în rîndurile copiilor.
4. Două echipe de fotbal din Africa Ecuatorială Franceză.

Să mergem in întîmpinarea Venezuelei, dacă dorim ca ea să ni se descopere”

Perăn Erminy a fost cel ce ne-a condus înfîlă dată la studioul lui Luis Guevara din Paris, din strada Lombardie nr. 14. Nu avea prea mult timp pentru noi fiindcă — cum o spunea un lansator de cuvinte de duh — Guevara lucra de pe atunci „30 de ore pe zi”. Pe acest muncitor neobosit l-am regăsit aci, în atelierul pe care îl împarte cu Jacob Borges, în fața dealului „El Mamon”. L-am găsit pe Luis Guevara neschimbat: înalt, cu gesturile nervoase, cu veșnica țigară în colțul gurii, cu miinile sale active ce amestecă culorile, alegîndu-și pensulele. Îi vorbim despre „Tinăra Gardă”, iar el își amintește cu emoție de micul ziar clandestin pe care l-a aducea uneori unul din tovarășii noștri. Lăsîndu-se în voia amintirilor ce-l năpădesc, el intrerupe tăcerea pe care i-o impune ritmul istovitor al muncii sale.

Luis Guevara Moreno — considerat de ai lui ca și de străini, de partizanii ca și de adversarii picturii sale ca una din valorile artei noastre plastice — vorbește astăzi exclusiv pentru revista noastră.

Prima dată cînd l-am întilnit, Luis Guevara făcea pictură abstractă. Ne-a explicat în mai multe rînduri pe larg motivele ce l-au determinat să treacă la pictura nouă. Recitînd niște reviste mai vechi am putut

deduce cîteva concepții pe care voi încerca să le ilustrez aci pe scurt.

La începutul carierei sale, cînd simțea în el avîntul năvalnic de a crea, artistul s-a îndreptat în mod instinctiv spre pictură, iar trambulina creației — după propria lui expresie — a fost ciocnirea, contactul sensibil cu realitatea. Trecînd la pictura abstractă în perioada ce i-a determinat călătoria în Europa, el a înlocuit motorul creator prin idee. Poate pe bună dreptate nu s-a gîndit nimeni că această înlocuire l-a împins spre o pictură atît de cerebrală ca pictura abstractă. Reîntoarcerea sa la realitate înseamnă menținerea acestei ciocniri pe care el o consideră indispensabilă ca trambulină de creație, iar ciocnirea aceasta nu există decît în contactul interesat, ba chiar conștient, cu natura.

Problemele picturii nu se rezolvă în mod unic și exclusiv în pictură, ei și printr-o serie de factori externi care, cînd se acumulează, produc ceea ce am putea numi, în limbajul propriu metodei și acțiunii noastre, un salt calitativ.

Printre factorii aceștia, pentru Luis Guevara a contat și percepția unei lumi în care se practică un nou cult al omului ce înlocuiește secolele lungi de înjosire a condiției umane.

Luis Guevara Moreno este una din figurile proeminente din pictura națională venezueliană. El a obținut premiul „John Boulton” la cel de-al XIX-lea salon de artă. Luis Guevara a renunțat la abstracție pentru realitate, tratînd în primul rînd teme ce i le ofereau amintirile lui din copilărie.

— Ce părere aveți despre calitatea celui de-al XIX-lea Salon oficial? îl întrebăm noi pentru început.

— Depinde de criteriul după care îl abordăm. Dacă luăm ca „plafon” criteriul mediu, salonul poate fi apreciat pozitiv. Dacă însă adoptăm un criteriu mai sever, nu am putea socoti calitatea sa decît mediocră. Au trecut zece ani, și totuși nu găsim în pictură nici un suflu de reînnoire: o dată cu dispariția lui Rivera s-a încheiat o perioadă ocupată de el cu o pictură trăită intens și care nu exista înaintea intrării sale în actualitatea artistică.

Orientarea abstractă sporește lipsa aceasta de suflu și de dramă, criza. Ceea ce este fundamental la ea este lipsa de autenticitate în însăși viața picturii, lipsa unei dorinți constante de renovare. Fiîndcă eu împărtășesc cu totul ideea lui Gromaire, după care „pictura este un mijloc de a trăi, de a percepe viața”.

Iar în mediul nostru nu a înflorit încă romantismul acela care presimt că în epoca noastră este expresia unei conștiințe naționale mai profunde în domeniul artistic, unei plenitudini a naționalității echivalente cu cea pe care au arătat-o oamenii în Ianuarie trecut, în zilele eliberării noastre. Epoca noastră este o perioadă de pelerinaj prin geografia venezueliană, noi trebuie să mergem în întîmpinarea Venezuelei, pentru adevărata ei descoperire, ca ea să se descopere ochilor noștri.

Una din cauzele pentru care pictura noastră stă pe loc este rutina ce s-a instalat în atelierelor noastre, sterilitatea fățișă din procesul de creație și din tehnică. Trăim o epocă de frămîntare continuă. Dacă nu se va ivi o acțiune viguroasă, dezinteresată, în atitudinea artiștilor (fiîndcă sînt foarte mulți pictori), orice soluție va fi fără eficacitate.

Orice atitudine din partea noastră, a artiștilor venezuelieni, trebuie să aibă ca punct de plecare și ca stimulent exemplul omului și artistului Rivera.

Exprimînd părerile de față, aș dori să atrag atenția — dacă părerea mea merită să fie ascultată — asupra crizei evidente prin care trece pictura venezueliană, pictura noastră. Nu vreau de loc să fac pe ghicitorul, pe profetul. Totuși, recunoscînd lipsa unei critici și autocritici în arta noastră, nu aș vrea să mă fac complice prin tăcerea mea.

Correspondentul nostru de vorbă cu
Luis Guevara Moreno

FESTIVALUL TEATRULUI EXPERIMENTAL

Bogota, capitala Republicii Columbia, cu cei 945.120 de locuitori ai săi, are 2 biblioteci, 63 de biserici catolice, 68 de săli de cinema și un singur teatru unde se dau și concerte. Pînă acum nu au avut acces la acest teatru decît trupe artistice străine, ba mai bune, ba mai slabe, ba chiar foarte slabe, și din cînd în cînd cîte un ansamblu teatral național. Teatrul acesta este un templu al snobismului, iar la reprezentațiile lui nu vine decît un anumit public, care uneori îl și neglijează. Acesta este teatrul „Colon”, inaugurat în 1895 și a cărui cortină celebră, pictată de italianul Gatti, nu a fost văzută niciodată (cel puțin de generația mea), căci nu este folosită decît în ocazii cu totul excepționale, dar care nu se prezintă niciodată.

Primul Festival al teatrului, ce a avut loc anul trecut, a forțat tradiția ce împiedica accesul ansamblurilor artistice naționale pe scenă. Festivalul a avut succes. Calitatea artistică a celui de-al II-lea Festival al teatrului a depășit în cea mai mare măsură primul Festival, derutîndu-i cu totul pe cei ce doreau să pună stăpînire pe teatru pentru a-l distruge.

Din această clipă a început în țara noastră crearea unei noi tradiții teatrale. A trebuit să dăm bătălii mari, mai ales în perioada dictaturii. În prima perioadă a acestei dictaturi s-a desființat Teatrul Municipal din Bogota, singurul teatru mai mult sau mai puțin popular, tocmai fiindcă actorii columbieni ca Luis Enrique, El Mono Osorio, Campitos și mulți alți directori, autori și actori populari au criticat cu ajutorul comediei forma aceasta de guvernămînt.

Mai tîrziu, în ultima perioadă a dictaturii (acum dictatură militară), după inaugurarea clădirii televiziunii și după sosirea în Columbia a Studioului 52 din Argentina (ansamblu teatral experimental interesant, care a creat școala dramatică „Galeriile centrale ale artei”), tinerii columbieni au început să fie preocupați de arta Thaliei*. Cîteva grupuri artistice răzlețe de amatori, printre care trebuie menționat și TEARCO (Teatrul artistic columbian), care a făcut turnee în tîrguri și în sate, au întărit prin activitatea lor noua școală care a și început să dea actori de oarecare calitate. De la sosirea maestrului Seki Sano, în cercurile noastre a crescut dorința depășirii artistice. Expulzarea actorilor argentinieni ai Studioului 52 și a lui Seki Sano (în urma manevrelor unor elemente egoiste și invidioase din teatru) a avut drept consecință demobilizarea cîtorva persoane; debandada a devenit și mai mare cînd, puțin după aceea, au început persecuțiile oficiale ale guvernului Rojas Pinilla. Doar un număr foarte redus de tineri au continuat atunci munca lui Seki Sano. Ei au fost cei ce au cîștigat moralmente primul Festival, obținînd cel mai mare premiu: simpatia publicului.

La cel de-al II-lea Festival al teatrului, trupele artistice naționale și străine au prezentat 34 de opere, depășind cu mult în cantitate și calitate numărul pieselor prezentate la festivalul precedent.

Programul celui de-al II-lea Festival a fost foarte variat. Vizionarea lui a durat 5 săptămîni, cu prezentarea a cîte unui ansamblu în fiecare zi. Teatrul clasic al lui Shakespeare și Molière, reprezentat de Școala departamentală de teatru, în colaborare cu Ansamblul de cultură populară prin „Visul unei nopți de vară” și de ansamblul artistic al Alianței columbo-franceze cu punerea în scenă a „Avarului”, a trebuit să facă față, de data aceasta, celui mai modern teatru experimental, a cărui expresie culminantă a fost „Cîntăreața cheală” („La Cantante Calva”), reprezentată o dată cu o piesă a autorului popular Michel de Ghelderode de către Teatrul mic din Bogota.

Premiul întîi al Ansamblului teatral a fost acordat Școlii departamentale a orașului Cali și Ansamblului teatral de cultură populară al aceluiași oraș pentru adaptarea unei povestiri vesele a marelui nostru scriitor popular Tomas Carrasquilla, realizată de Enrique Buenaventura, directorul trupei. Acesta a reușit, cu excelența colaborare a lui Octavio Merulanda, ca tinerii foarte entuziasmați din Cali să se evidențieze în cursul reprezentațiilor trupei. Ei au primit și Premiul președinției republicii, creat cu prilejul celui de-al II-lea Festival, primind totodată și cea mai mare onoare — cele mai furtunoase ovații auzite vreodată la teatrul „Colon”. Premiul celui mai bun actor columbian a fost acordat lui Luis Fernandez Perez, membru al acestei trupe minunate.

Premiul celei mai bune actrițe columbiene a fost dat actriței spaniole Pepita Sanchez. Ea a cîștigat și anul trecut același premiu, în aceleași condiții. Anul acesta, premiul i-a fost acordat pentru jocul ei din „Dulcinea”, piesă a autorului francez Jean Batis, prezentată de Școala de artă dramatică a teatrului „Colon”.

Premiul celei mai bune regii a fost dat lui F. Gil Tovar și Camilo Medina pentru piesa „Dulcinea”.

Cel mai important eveniment al festivalului la care s-au evidențiat în mod deosebit tinerii participanți a fost însă manifestarea sentimentului de colaborare a diferitelor ansambluri ce participau la festival. În tot cursul acestuia a domnit un larg spirit de tovarășie și, în afara cîtorva excepții, toți membrii diferitelor ansambluri erau dornici să-și ridice nivelul cultural și să creeze un teatru național autentic.

Ca urmare a festivalului, Asociația teatrului independent își propune să înceapă un turneu cultural în cartierele periferice ale orașului cu ansamblurile dramatice afiliate ce au participat la festival, dat fiind că publicul a cerut reprezentarea cîtorva piese teatrale prezentate atunci.

Gilberto GUZMAN CELIS
(Columbia)

* Muza artei dramatice

Piesa „Moment”, pusă în scenă de către colectivul maghiar al Teatrului de păpuși din Oradea. s-a bucurat de un deosebit succes

(Urmare din pag. 7)

cătuș vizionarea primului film a fost legată de întâmplări destul de hazlii. Dar de la sperietura pe care cine știe ce băbuță a tras-o când pe ecran un tren se apropia vijelios și pînă la cearta cu președintele sfatului popular că nu înțelege să aducă și un cinemascop în comună, țărani muncitori au străbătut un drum pe care vizionarea unui film este acum o necesitate de care nu se pot lipsi. Și este o adevărată plăcere să ascuți astăzi pe oricare țăran muncitor cum își dă părerea cu destulă competență despre subiectul filmului, jocul interpreților și cum începe să aibă actorii săi preferați.

Sînt foarte puține comunele în care să nu existe un cinematograful, dar și aici, prin deplasarea caravelor cinematografice, țărani muncitori vizionează cel puțin unul sau două filme pe săptămînă. Filme ca: „În sat la noi”, „Cazacii din Kuban”, „Mandy”, „Cronica amantilor săraci” au fost vizionate de zeci de mii de țărani din regiune. Direcția cinematografică organizează deseori cicluri de filme pe teme de educație, știință pentru tineret etc. Operatorii cinematografiei, utemiști entuziaști, își petrec prin sate peste douăzeci și cinci de zile lunar. Pentru a stimula interesul maselor populare pentru acest gen de spectacole, pentru a lărgi cunoștințele acestora despre film și tehnica realizării lui, direcția regională a difuzării filmelor și căminele culturale inițiază dese concursuri de recenzii pe marginea unor filme la care participă cu regularitate un impresionant număr de cetățeni. Filmul a devenit în viața satului un lucru despre care nu se vorbește decît ca despre faptul cel mai obișnuit.

★

Într-o sală mică, unde totul are un caracter miniatural, domnește atmosfera cea mai entuziastă. Deși, în general, osală

de teatru impune o anumită gravitate, aici jocul păpușilor este însoțit de cascade de rîs, comentariile sînt făcute cu glas tare, iar spectatorii, ceva mai răsași decît actorii de pe scenă, participă la desfășurarea piesei cu toată însuflețirea.

Un spectacol al teatrului de păpuși din Oradea este întotdeauna o sărbătoare pentru copii. Cei mici au eroii lor, ca „Plici” și „Ludas Maty”, pe care îi iubesc.

Cele două secții ale teatrului de păpuși, romînă și maghiară, au prezentat în fața copiilor de vîrstă preșcolară, a pionierilor și școlărilor din orașele și satele regiunii cele mai izbutite spectacole de păpuși ale autorilor romîni și maghiari: „Moștenirea din Dobleceni”, „Plici și Plici-Plici”, „Lanțul minunilor”, puse în scenă de secția romînă, „Fabula”, „Ludas Maty”, „Rosza și Ibolya”, prezentate de secția maghiară. Toate s-au bucurat de cel mai mare succes în rîndurile copiilor.

Secția maghiară a teatrului de păpuși a pus în scenă și interpretat piesa „Moment” de Meszeli Miklos, care i-a adus un meri-

toriu loc II în cadrul Festivalului mondial al teatrelor de păpuși ce a avut loc în țara noastră.

Spectacolele teatrului de păpuși prezentate în fața pionierilor și școlărilor au dezvoltat la mulți dintre aceștia interesul pentru arta păpușerească. Cu ajutorul tinerilor păpușari de la teatrul de stat, copiii din satul Simieni, cei din comunele Secueni și Șimleu, elevii Școlii medii nr. 4 din Oradea au creat teatre de păpuși de amatori.

★

Oradea, regiune a Romîniei cu una dintre cele mai vechi tradiții culturale, cunoaște în zilele noastre o dezvoltare fără precedent. Muzica și teatrul, filmul și cartea, radioul și cluburile stau astăzi la dispoziția celor mai largi mase populare. Tineretul, însetat de cultură, animat de dorința de a cunoaște cît mai multe opere din tezaurul culturii mondiale, își petrece acum o bună parte din timpul liber vizionînd un spectacol, audiind un concert sau citind o carte.

ȘT. CHIRIȚĂ

Scenă din basmul feeric „Pădurea aurie” în interpretarea secției romîne a teatrului de stat din localitate

CINE VREA SĂ CORESPONDEZE CU NOI?

VIRTA TIMBRELOR

Poate foarte puțini dintre cititorii noștri — chiar dintre filateliiști — știu că unele dintre fermecătoarele vignete ce se lipsesc pe scrisori au peste o sută de ani vechime. Într-adevăr, primele timbre poștale au apărut în Marea Britanie în 1840, și de atunci s-au răspândit prin toate țările din lume.

Luna aceasta vrem să vă vorbim despre anumite timbre ce și-au sărbătorit centenarul în ultimii doi ani. Este vorba de timbrele din Ceylon și din U.R.S.S.

Ceylonul a emis în 1967 o serie comemorativă pentru centenarul timbrului său. Iată două varietăți apărute:

1) „Alegoria transporturilor”: bărbat purtând o povară, pe fond roșu-cărămiziu, înconjurat la cele patru puncte cardinale de un avion (N), de un camion (V), de un pachetot (S) și de o locomotivă (E); purtând datele 1867—1967 (fond verde, 4 cenți).

2) „Armele Ceylonului” și „Six pence”, de asemenea cu datele 1867—1967 (fond

albastru, armele în aur, copie a timbrului de șase pence în maro — 35 de cenți).

În U.R.S.S., cu prilejul împlinirii a o sută de ani ai timbrului poștal, s-au emis mai multe serii, dintre care una se numește „Istoria poștei rusești”. Aceste șase timbre reprezintă relațiile poștale începând din secolul al XVI-lea pînă în secolul al XX-lea.

3) „Mesajer” (secolul al XVI-lea, multicolor — 10 kopeici).

4) „Sanie poștală” (secolul al XVII-lea, în centru portretul lui A.L. Ordin-Nașokin, primul șef al curierilor statului rus, albastru, blazon cenușiu — 25 de kopeici).

5) „Poștalionul” (secolul al XVIII-lea, cenușiu, cadrul albastru — 25 de kopeici).

6) „Troica poștală” (secolul al XIX-lea, roșu — 40 de kopeici).

7) „Vagon-furgon modern” (secolul al XX-lea, albastru turcoaz și roșu — 60 de kopeici).

8) Timbru purtând portretul lui V. Podbelski, primul organizator al poștei sovietice (roșu — 60 de kopeici).

CLAUDIO DE PAULI, AV. BAGE 38 APTO 33, PORTO ALEGRE R.G.S. BRAZILIA; în limba spaniolă, despre sport, filatelia, portrete și costume.

M.A. MALIK, POP 318, LAHORE W-PAKISTAN; în limba engleză.

PODOROLSKI EVGHENIE, U.R.S.S., MOSCOVA, MALI VLASJEVSKI PEREULOK D. 8. KV. 9; în limbile rusă, franceză, germană, engleză, despre filatelia și cărți poștale.

JAN BOON TEN, 61A KIARATJONDONG BANDOENG, INDONESIA; în 19 ani, în limbile engleză și chineză, despre schimburi filatelice, de cărți poștale.

RACZ ELZA, BUDAPESTA. XI, BARTOK BELA UT. 28. IV. 2, UNGARIA; studentă, 19 ani, în limbile franceză, engleză, germană, rusă, schimbă mărci poștale, vignete de pe cutiile de chibrituri, cărți poștale.

A.H.M. ABDULCADER, NR. 1021 GALBOKKA ROAD, WEHGAMA CEYLON; student, 16 ani, în limbile engleză, tamil, senegaleză și arabă, despre filatelia, fotografie, monede.

NOBUKO TAJIMA 870 KONPIRASAN WAKAMATSU-SHI, FZKUOKA, JAPONIA; în 17 ani, în limba engleză, despre literatură, natație, cinematograful și muzică.

TODOR ANDREEV METTOV, LETNITTA, LOVECH, BULGARIA; student, 24 de ani, în limbile engleză și română, despre filologie, literatură, filme, filatelia, cărți poștale, reviste, jurnale, cărți.

C.W. MOUGNE, 441 WALTON BRECK RD. LIVERPOOL 4, ANGLIA; în limbile engleză, franceză, germană, despre fotografii, cărți poștale și filatelia.

YUNG AN LI, J. C. WANG NR. 10, 4TH BUILDING, (4TH DEPT.), OUTSIDE CHIEN-KUOMEN, PEKIN, CHINA; despre filme, literatură, viața tinerilor din alte țări, în limba engleză.

OLLI MANTERE, PORI, YRJONKATU 8, FINLANDA; în limbile germană și suedeză.

MIEBA CORNELIU, STR. M. EMINESCU 28, CARANSEBES, REG. TIMIȘOARA, ROMANIA; despre filatelia și cărți poștale, în limbile germană, franceză și maghiară.

ABDU ALFRED ATTICH, JAL EDDIB, LIBAN; 16 ani, despre filatelia, sport, în limbile franceză și engleză.

JEANNE GUIGNAND, 59 RUE DE LA PAIX, SAINT-ETIENNE, LOIRE, FRANȚA; 20 de ani, în limbile franceză și engleză, cu studenți negri de 20—25 de ani, din Statele Unite, despre cultură, literatură, politică.

JULES K. HADZI, LOME TOGO; 22 de ani, în limbile engleză și franceză.

MONEF BEN HADJ, BEL KAHLA, FKBOUHA, TUNISIA; în limba franceză.

ENEDINO CORONEL B., CALLE JESUS GARZIA NR. 628 PTE. CD. OREGON, SONORA, MEXIC; 23 de ani, cu tineri din U.R.S.S., Cehoslovacia și Germania.

CIAN FUK TIM, 336, BATTERY STREET, GROUND FLOOR, KOWLOON, HONG-KONG; în limbile engleză și chineză, despre filatelia, fotografii, muzică și reviste.

HASSAN WAIS, ALJABRIA — MOHALHAL STREET NR. 34, R.A.U.; student, 20 de ani, în limba engleză, despre fotografii, cărți poștale, cărți, reviste.

SOPHIA DUMANSKA, SPASOWSKIEGO STR. 618 NR. 11, VARȘOVIA, POLONIA; studentă în medicină și filologie, în limbile engleză, franceză, bulgară, despre filatelia, arhitectură, cărți poștale, istorie, natație.

K. SINGH, 25 SECOND STR. ASIATIC BAZAAR, BENONI, TRANSVAAL, AFRICA DE SUD; în limba engleză.

VIMAL CHANDRA COLECHA, PAWTONKA, RASTA, JAIPUR CITY, INDIA; secretar al unui club de filatelia, schimb de timbre, cărți poștale, literatură filatelică și reviste, în limbile engleză, rusă, hindusă și franceză.

BAKRI AHMED, ATBARA SECONDARY SCHOOL, ATBARA, REPUBLICA SUDAN; student, 18 ani, în limbile engleză și arabă, schimb de fotografii și corespondență.

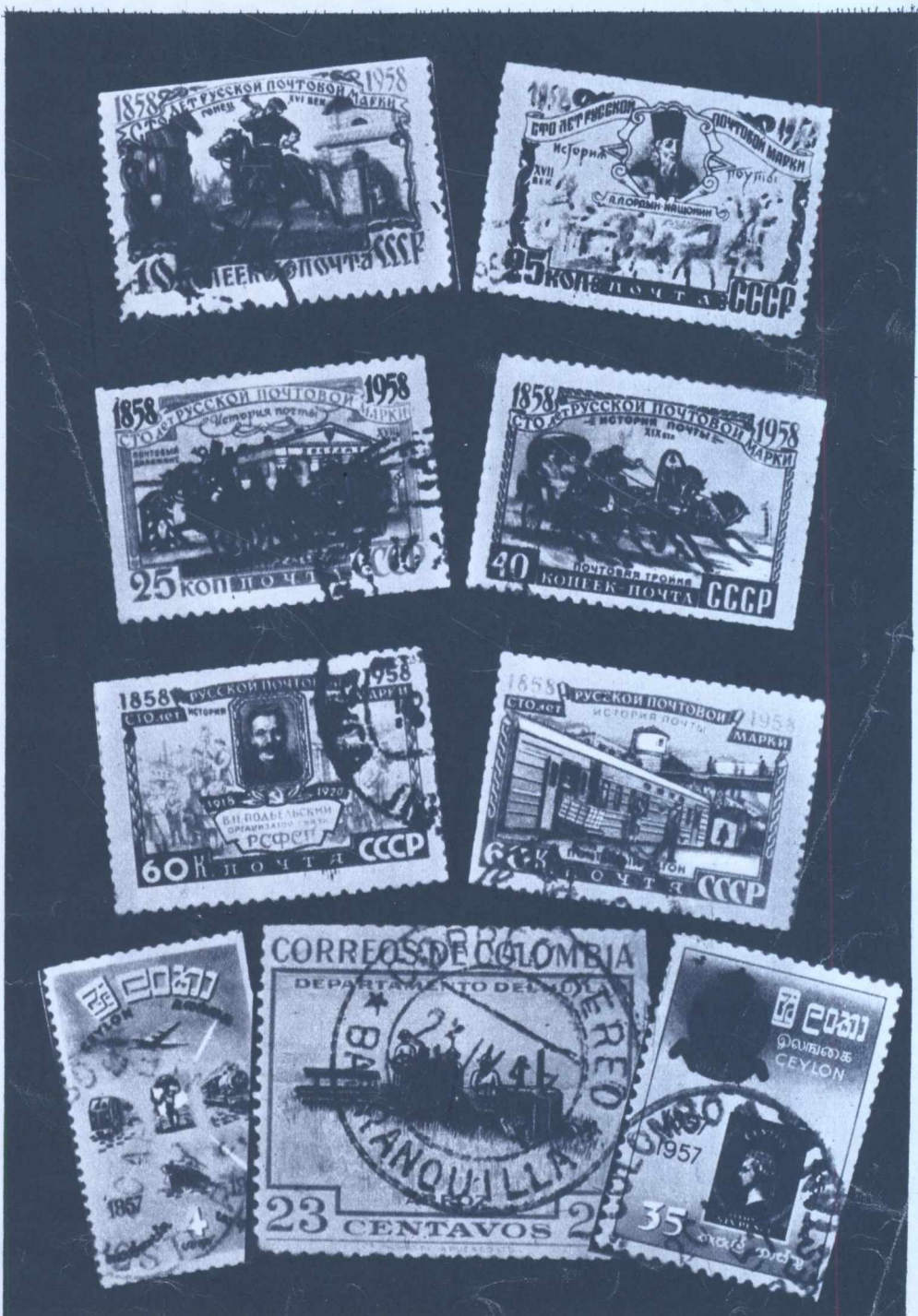
ROLF PETER, THALHEIM / ERZGEBIRGE, WIESENSTR. 4, R.D.G.; în limba germană.

GERDA BRENDLER, HANNOVER — FRIEDENAU, EGGEWIESE 10, R.F.G. 17 ani, în limbile germană și engleză.

GERT KAHLMEYER, JENA, DRESSLERSTR. 69, R.D.G.; în limbile engleză și rusă, cu grupuri de filateliiști.

WERNER MÜHLHAUSEN, BERNSTEIN — ANNABERG, AM GRABEN 26 A., R.D.G. în limba germană.

EGON SZULMISTRAT, MÜHLHAUSEN, THÜRINGEN, STADTBERGSTR. 26, R.D.G.; în limbile germană, engleză, franceză, rusă și italiană, despre cărți poștale, timbre, artă, istorie, sport și literatură.

Colecții de etichete de pe cutii de chibrituri

Pasiunea de a colecționa datează din timpurile cele mai îndepărtate. O mulțime de obiecte de interes istoric, științific sau instructiv ar fi dispărut fără a lăsa urme dacă nu ar fi fost colecționate altădată de amatori.

În cursul ultimului secol s-a început colecționarea etichetelor de pe cutiile de chibrituri. Inventate de maghiarul Irinyi, chibriturile moderne sau mai curînd cele ce seamănă cel mai mult cu cele moderne și-au făcut apariția în 1835. Erau chibrituri fosforescente a căror întrebuintare era vătămătoare sănătății. În anii ce au urmat, mulți savanți au încercat să găsească un amestec inflamabil inofensiv. Germanul Berger a reușit în 1848. Chibriturile sale, numite „de siguranță”, s-au fabricat mai întii în Suedia, de unde și denumirea lor de chibrituri „suedeze”.

La început, chibriturile se vindeau în cutiuțe mici de metal, mai târziu însă s-au confecționat cutii de lemn și de carton etichetate. Mai întii s-au lipit pe ele simple benzi de hirtie cu marca fabricii și care consolidau cutia. Apoi, cînd cutiile au început să se fabrice mecanic, etichetele au fost lipite separat.

Colecționarea etichetelor datează chiar de la apariția lor. Un colecționar sovietic posedă un exemplar unic: eticheta unei fabrici din 1846. Din nefericire, colecțiile de etichete aveau o durată efemeră: după moartea proprietarilor, ele erau aruncate ca fleacuri inutile. De aceea cu greu se regăesc urmele colecțiilor celor mai vechi.

De cîțiva ani, colecțiile acestea sînt iar la modă. Există mii de colecționari în Cehoslovacia, Ungaria, Belgia, Anglia și alte țări. Și în Uniunea Sovietică colecționarii sînt numeroși. Autorul articolului de față a ținut la Casa oamenilor de știință din Moscova două conferințe pe teme: „Etichetele de pe cutiile de chibrituri sovietice” și „Principiile de sistematizare a etichetelor de pe cutiile de chibrituri sovietice”. La rîndul său, profesorul Evghenie Wernel a ținut o conferință pe tema: „Etichetele de pe cutiile de chibrituri cehoslovace”.

În ce constă atracția colecțiilor de etichete? De fapt, ca și în filatelie, în varietatea subiectelor și a modurilor de tipărire, dar și pentru că oferă un cîmp de cercetări infinit de vast. În filatelie, totul este apreciat, descris și nu ai nevoie decît de bani pentru a-ți completa colecția... Colecțiile de etichete de pe cutiile de chibrituri oferă o documentare foarte bogată: arta grafică industrială este un fel de oglindă ce arată perfect viața socială a epocii.

Evenimente istorice, portrete ale unor personalități eminente, imagini din tehnică și economie, din faună și floră, aspecte din sport și cinematografie, blazoane și drapele etc. figurează pe aceste etichete. Dacă altădată etichetele erau confecționate destul de rudimentar, astăzi la ele se aplică metodele poltipografice cele mai perfecționate. Desenele de pe ele sînt adesea foarte artistice.

Printre cititorii noștri se află probabil mulți colecționari de etichete de pe cutii de chibrituri: să ne facă, așadar, să profităm și noi de cunoștințele lor în acest domeniu.

V. BOGDANOV

